

വിദ്യാവിനോദ മാസ

പുസ്തകം ൧൨ { വൃത്തികൾ { നമ്പർ ൨.

മാസം

സോമാനന്ദപുരം
കാമകുമാരൻ
വാമനഭാഗവതം
രാമൻകിശോരമിശ്രം

രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

മാക്സ് മുള്ളർ

കേരളം ൧൯-ാം നമ്പർ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെച്ച് മരിച്ചുപോയ മാക്സ് മുള്ളർ എന്ന വിദ്വാന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഹിന്ദുക്കൾക്കു കണ്ടുപിടിച്ചു അറിഞ്ഞിരിക്കാത്തതായ അവരുടെ എടയിൽ ഉപദേശം നൽകുന്ന നാമമാത്രമായി തീർന്നു എന്നു വരും. പ്രത്യേകിച്ചു ഹിന്ദുവിദ്വാന്റെ ബാഹ്യചക്ഷുസ്സുകളാൽ കാണാൻ ഭാഗ്യം ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ വായിച്ചു സന്തോഷിച്ചു ശിഷ്യഭാവത്തെ അഭിമാനിച്ചു പോരുന്ന ചിലർക്കു ഇനെയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ കീർത്തിക്കുന്നത് ജ്ഞാനോപനമായിട്ടുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്.

മാക്സ് മുള്ളർ ജർമ്മനിയിൽ ഡബ്ലിംഗ് എന്ന ദിക്കിൽ ആണ്

ഭാരതവ്യവഹാരം.*

ചില മലയാള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ, ഉത്സവകാലത്ത്, ചിലരെ വേഷധാരികളായി ചാത്തുന്ന ഒരു പതിവുണ്ട്. ഇവരുടെ തൊഴിൽ ഓരോ വേഷം കെട്ടി അവിടെ വന്നുകൂട്ടുന്നവരെ രസിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വക്കീലായി പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വാരിയരെ ഞങ്ങൾ അറിയും. എല്ലാത്തവണയും, വാരിയർ ഭാരതവ്യവഹാരത്തിൽ മാത്രമേ വക്കീൽനാമം സ്വീകരിച്ചുള്ളൂ. ഈ വാരിയർ ഭാരതകഥ, പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിലെപ്പോലെ തന്നെ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഒരു വ്യവഹാരരൂപേണ പറയുന്നത് പല പ്രാവശ്യവും ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

പാണ്ഡവന്മാരും ആരവന്മാരുംകൂടി പണയം പറഞ്ഞുണ്ടായ ചുരുക്കുകളിൽ പാണ്ഡവന്മാർക്ക് അപജയം വരികയാൽ വാതിനെ അനുസരിച്ച്, രാജ്യഭാരാധികാരത്തെ പന്ത്രണ്ടു കൈപ്പുറത്തു അവ ധിനിശ്ചയിച്ച്, ഒരു പണയധാരപ്രകാരം ആരവന്മാരെ എളിച്ചു. അവധി കഴിഞ്ഞശേഷം, അധികാരത്തെ ഒഴിഞ്ഞു കൈമാറുന്നതിന് ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും പ്രതികൾ അങ്ങനെ ചെയ്തില്ല. അതിനാൽ, ഭാരതരാജ്യഭാരാധികാരത്തെ ഒഴിപ്പിച്ചു കൊടുക്കുവാനായിട്ടും മറ്റൊന്നും അന്യായം. മേപ്പടി പണയധാരം അസാധ്യമാണെന്നും അന്യായക്കാരെ അവകാശത്തിന് കാലഹരണ ഭോഷമുണ്ടെന്നും കാണിച്ച് കൈലാസപുരം ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി അന്യായം ചിലവു സഹിതം നീക്കിവിധിച്ചു.

ഒരു വ്യവഹാരത്തിന്റെ മിക്ക ചടങ്ങുകളും നന്നായണൻ നമ്പ്യാവർകളുടെ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. വക്കീലന്മാരേക്കാളുണ്ടു പ്രസംഗിപ്പിക്കാത്തത് മതിമാനമായ സാക്ഷികളെ അവരേക്കൊണ്ടു ശങ്കാരിപ്പിക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കാം. പക്ഷെ, പോപരകലിയുഗങ്ങളിലെ കാലഹരണ നിയമം ഒന്നാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ടു സാഹസമായി. ഇതു നമ്പ്യാർക്കും സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. കഥയിൽ ചോദ്യമില്ലെങ്കിൽ, ഞങ്ങൾക്കു സംശയമില്ലെന്നും പറഞ്ഞേക്കാം.

* ഇരുവനാട്ട് കെ. നന്നായണൻ നമ്പ്യാർ ഉണ്ടാക്കിയത്, നാഭാപുരത്ത് 'കവനോദയം' ആപ്പീസിൽ കിട്ടും. വില അഞ്ചു ഫുൻ

യാതൊരു തടവും കൂടാതെ നിരക്രമമായി പുറപ്പെട്ട ഹൃദയം ഗമങ്ങളായ വാചകങ്ങളേയും ഈ കൃതിയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നമ്പ്യാരുടെ മനോധർമ്മത്തിന്റെ വ്യാപാരശക്തിയേയും കുറിച്ച് ഞങ്ങളും, മറ്റൊരാളെപ്പോലെ സന്തോഷിക്കയും അതിരയിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെ ഇങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലാക്കിത്തരിച്ചുകൊണ്ട് ഉപയോഗിച്ചതാണെ സംബന്ധിച്ച് ഞങ്ങൾക്ക് സാമാന്യത്തിലധികം സുഖഭേദം ഉണ്ട്.

ഇരുപത്തിയഞ്ച് കൂറേരി സ്വരൂപത്തിലെ ഒരു ശാഖയായ കുന്നമ്മലിടത്തിലെ ഒരു അനന്തരവനാണ് ഭാരതവ്യവഹാരത്തിന്റെ കർത്താവായ നാരായണൻ നമ്പ്യാർ. മുൻകാലങ്ങളിൽ, ഇരുപത്താലു നമ്പ്യാന്മാർ ജാതിവലിപ്പംകൊണ്ടും സ്ഥാനമാനങ്ങൾകൊണ്ടും വളരെ കേൾവികളായിട്ടുള്ളവരായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഗ്രഹചരിത്രമൊ ഗ്രഹചരിത്രമൊ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഭൂപ്രവഹാരത്താൽ ഇതെല്ലാം നാശമാവശേഷമായിട്ടാണ് പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളത്. കുന്നമ്മലിടത്തിലുള്ള സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായ അനന്തരവനെന്നൊരു സ്റ്റാൻഡർഡായിട്ടാകുന്നുപോൽ ഈ പുസ്തകത്തെ നമ്പ്യാർവർകൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്!

വ്യാവഹാരികനായ മലയാളികൾക്കു പോരുകൾ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ഇങ്ങനെയൊന്നു തീർത്തുവെച്ചത് ഓടുന്ന കരങ്ങൾ കേൾക്കിയിട്ടുണ്ടാകാത്തതുപോലെ ഇരിക്കുന്നു. മൂക്കു മുറിച്ച് ശ്വേതം മടക്കുന്നതും ഇങ്ങനെ തന്നെയൊക്കുന്നു. കേരളീയ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുള്ള ക്ഷാമനിവാരണ ഫണ്ടിലേക്ക് ഇതൊരു വരിയായി തീർന്നില്ലെങ്കിലും, ഇത് കോടതി കയറി തറവാടു മുടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മറ്റേ ശിക്ഷയായി തീരാതിരുന്നാൽകൊള്ളാം. ഭാരതവ്യവഹാരം ഉണ്ടാക്കുവാനായി തലകുറഞ്ഞത് ഇരുപത്താലു രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രം ഉണ്ടാക്കുവാനായിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്രയൊ നന്നായിരുന്നു.

ചോദ്യോത്തരം

മാസുവ

പുസ്തകം ൪. വൃശ്ചിക മാസം നമ്പ്ര ൨.

മംഗളം.

നിലക്കാറ്റം നിലാവുന്നിറമടയനിശാനാഥനാ നിസ്തുലശ്രീ
ബാലാർക്കണ്ണമൊത്തുള്ളൊരുപവിഴമതും മുത്തമുള്ളൊരുതമുത്തം
കാലുംകാരുണ്യസത്തും പരമിവകൾവെടും വാമദേവന്റെ വാമാ
വലകാരംകനിഞ്ഞെൻകരളിലിറച്ചിപ്പിടണംകാഞ്ഞനോടും
(ചെഞ്ചെണി നമ്പൂരിപ്പാട)

ഭാഷാ പരിഷ്കാരം.

ഉത്തമീതിയിലുള്ള ഭാഷ എന്തെന്നാണ ഇനി ആലോചിച്ചിരുന്നത. ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളെ ഈ ആലോചനയ്ക്കു ആസ്പദമാക്കി സമ്പ്രദായം അസാധാരണയല്ലെങ്കിലും അത അത്ര ശരിയായിരുന്നതോന്നില്ല. വടക്കു മലയാളം, തെക്കു മലയാളം, വടക്കു തിരുവിതാംകൂർ, തെക്കു തിരുവിതാംകൂർ, — ഇവയെ ഈ അഞ്ചു വണ്ഡങ്ങളിൽ സംസാരിച്ചു വരുന്ന ഭാഷകൾ എല്ലാ വണ്ഡങ്ങളിലും ഒരു വണ്ഡത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതായ ഒരു നിയമം മറ്റു വണ്ഡങ്ങൾക്കു അത്ര രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഈ ഒരു കാരണത്തിനാൽ അവിടെ നിന്ന പുറപ്പെട്ടവർക്കു ഭാഷയെക്കുറിച്ച് നിശ്ചയിച്ചു കല്പിക്കുന്നത വളരെ അശുഭമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഈ വക ഭാഷാഭേദങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ എന്താൽ അതുകളെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ

കുമാരി വെള്ളക്കൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എല്ലാദിക്കേളിലും നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മലയാളപുസ്തകങ്ങളെ മറ്റൊരാൾ ദേശത്തും വായിക്കുക എന്നുള്ള അപസ്ഥ ഇതുവരെ ധാരാളമായി നടപ്പാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതിനാലും ദൂരദേശങ്ങളിലുള്ള മലയാളികൾ തമ്മിൽ അന്യോന്യസംവാദം വളരെ ചുരുക്കമാകയാലും ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളിൽ ജനങ്ങൾക്കു അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നതാണ്. എങ്കിലും വടക്കൻ വളരെ ഭാഗിയായി എന്നതോന്നുന്ന ഒരു വാചകത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന 'മുണ്ട' എന്ന പദത്തെ 'കുണ്ട' എന്നാക്കിയതുകൊണ്ടു ആ വാചകം ചീത്തയായിപ്പോയി എന്ന വിചാരിക്കുന്നത തെറ്റല്ലെ? താനും തന്റെ സമീപസ്ഥനായും ഉപയോഗിക്കാത്ത വാക്കുകൾ ഭാഷയെ കെടുക്കുന്നു എന്ന വിചാരിക്കുന്നത ദുർഭിമാനമല്ലെ? അതുകൊണ്ടു ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളെ അന്യോന്യമാക്കി ഭാഷയെ ഉൽകൃഷ്ടതയും നിത്യയുതയും കല്പിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നത.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളെ പരിചാലിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതായി ധരിക്കേണ്ട. അതുകൾ അപരിത്യാജ്യങ്ങളാകകൊണ്ടു അതുകളിൽ വിമുഖത കാണിക്കുന്ന അത്ര ശരിയല്ലെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു. നവോദയത്തിൽ ഈ വക ഭേദങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യവും ഒരു കലാവും ഇല്ല. അതിൽ എഴുതുന്ന ഭാഷയിൽ ഇതുകൾ വളരെ കുറവായതല്ല പല രാജ്യങ്ങളുണ്ടു. പലദിക്കുകളിലും നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ പ്രചാരവും ദൂരദേശങ്ങളിലുള്ള മലയാളികൾക്കു അന്യോന്യസംവാദവും മലയാള വലിച്ചുവരുവാൻ എടുത്തുകൊണ്ടു നമ്മുടെ പുസ്തകങ്ങളിലും ഭാഷാഭേദങ്ങൾ ക്രമേണ കുറയ്ക്കുവാനുണ്ടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഭാഷയെ സർവ്വത്രികമായ എകദേശത സിദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഉത്തമരീതിപമുണ്ടാകുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. അതിന്നു വേണ്ടത വേറെ ചിലഗുണങ്ങളാണു. ഭാഷയുടെ ഉൽപത്തിയേയും രചനയേയും അറിഞ്ഞ അതു സമീപിച്ചു പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴാണു അതിന്നു ഉത്തമ രീതി കാണുന്നത. മലയാള ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെയും തമിഴിന്റെയും പരസ്പരംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണെന്നാകുന്നു സാധാരണയായി ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ അത ഒരു ദ്രാവിഡ ഭാഷയല്ലെന്നു പദങ്ങൾ അതിൽ ധാരാളമായി ചേർന്നിട്ടുള്ളതായതിനാലും അതിൽ സംവാദമെന്നായി ഉപയോഗിച്ച ഒരു ഭാഷയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണു മാത്രമല്ല വ്യാകരണവും ദ്രാവിഡ ഭാഷയുടെ പദങ്ങളുടെ വ്യുൽപത്തി കൂടവും ദ്രാവിഡ ഭാഷയാണെന്നു മലയാളത്തിലെ ആദിമനിധാരികൾ

ഈ പരിഷ്കാരം ആയുനാരുടെ വഴിയായിട്ടാണു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത. അതു കൊണ്ടു ഹൈന്ദവമുള്ള വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന്നു ആയുനാരുടെ ഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വളരെ ശബ്ദങ്ങളെ അവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ ആ ശബ്ദങ്ങളേയും ദ്രാവിഡപ്രത്യുത്തരങ്ങളോടു കൂടിയുണ്ടെന്നു സാധാരണയായി സംസാരിക്കുമ്പോഴും ഏഴുതുമ്പോഴും പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

മേൽപ്പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഭാഷയുടെ രചനയെ അനുസരിക്കുന്നതായാൽ സംസാധാരണയായി പ്രയോഗിക്കേണ്ടത ദ്രാവിഡ പദങ്ങളുണ്ടെന്നും അവയ്ക്കും ചേർന്നതായ ദിക്കുകളിൽ മാത്രമേ സംസ്കൃത പദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചാൻ പാടുള്ളൂ എന്നും അങ്ങിനെ ഉപയോഗിക്കുന്ന സംസ്കൃത പദങ്ങളിൽ ദ്രാവിഡ പ്രത്യയങ്ങളല്ലാതെ സംസ്കൃത പ്രത്യയങ്ങൾ ഒരിക്കലും ചേർപ്പാൻ പാടില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അന്യ ഭാഷകളിൽനിന്നു പദങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാത്തതായ വല്ല ഭാഷയും ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണു. ഇതു സംസ്കൃതത്തിൽ വളരെകുറവുണ്ടെന്നു കിലും അതിലും ജാല്പനമില്ല. 'ദ്രേക്കാണ്', 'മോരേ', മുതലായ പദങ്ങൾ ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ നിന്നുവന്നവയാകുന്നു. എന്നാൽ അന്യഭാഷയിൽനിന്നു പദങ്ങളെ കൈപ്പറ്റുന്നതോടുകൂടി പ്രത്യയങ്ങളേയും കൈക്കൊള്ളുന്ന സമ്പ്രദായം മുമ്പേതും സാധാരണയായിട്ടില്ല. ഈ ഗോഷ്ടി ആദ്യമായി കാണിച്ചു തുടങ്ങിയതു മലയാള കവികളാണു.

സംസ്കൃത പദങ്ങളുടെ അപേക്ഷ കൂടാതെ ഭാഷാ കവിത ഉണ്ടാക്കുവാൻ മിക്കവാറും അസാധ്യമാണു. എന്നു തന്നെയല്ല, അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ദ്രാവിഡ പദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതല്ല സിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുതന്നെയാണു. എന്നാൽ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃത പദങ്ങളേയും സംസ്കൃത പ്രത്യയങ്ങളേയും ധർമ്മമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു വിചിത്രമാണെന്നോ ഭാഗ്യവാണെന്നോ ചിലർ വിചാരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ അതുതല്ലെടുന്നു. ഒരു സംസ്കൃത ശ്ലോകത്തിൽ രണ്ടു ദ്രാവിഡ പദങ്ങളേയൊ പ്രത്യയങ്ങളേയൊ ചേർത്താൽ അതു ഭാഷാശ്ലോകമായത്രെ. സംസ്കൃത ജ്ഞാനമില്ലാത്ത മലയാളികൾക്കും മലയാളം അറിഞ്ഞു കൂടാത്ത സംസ്കൃതജ്ഞന്മാർക്കും മനസ്സിലാകാത്ത വിധത്തിൽ കാവ്യമുണ്ടാക്കുന്നതു വളരെ ശ്ലാഘ്യമാണുപോൽ. പുരുഷ സൃഷ്ടിയേക്കാളും സ്ത്രീ സൃഷ്ടിയേക്കാളും നല്ലതെന്നു സകല സൃഷ്ടിയാണെന്നു ഇവർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അങ്ങനെയല്ലാത്ത ഈ പ്രയോഗം മറ്റൊരു ഭാഷയിലും ഉള്ളതായി ഞങ്ങൾ അറിയുന്നില്ല. ഈ രചന സാധുവാണെന്നിൽ വേറെ ചില ഭാഷകളിൽ നിന്നു വന്നിരിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ

അതുകൂടിച്ചെ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നതും സധുവാകുന്നതല്ല. ഇങ്ങി-
 ങ്കിൽ നന്മയായ 'മുസ്ലി' എന്ന പദത്തിനും സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന
 വന്ന 'പ്രായാധിപൻ' എന്ന പദത്തിനും അർത്ഥമൊന്നാണ്. സംസ്കൃത
 ത്തിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള മലയാളികൾ 'പ്രായാധിപന്യ അഭിപ്രായം'
 എന്നത നല്ലഭാഷയെന്ന എന്ന പറയുന്നതുപോലെ ഇംഗ്ലീഷിൽ പാ-
 ണ്ഡിത്യമുള്ള മലയാളികൾ 'മുസ്ലി' അഭിപ്രായം' എന്നത നല്ല മല-
 യാളമാണെന്നുവ്യവഹരിച്ചാൽ അവർ വലിയ തെറ്റു കാരായിപ്പോയി.
 എന്നാൽ ഇവയുടെ പ്രയോഗങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന തെ-
 ണ്ടാക തോന്നുന്നില്ല. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ ആലോചനക്കു-
 രുകൾക്കു അവർ അങ്ങിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ഡി-
 തന്മാർ ആ ആലോചനക്കുറവ വന്നിട്ടില്ല—എന്നല്ലാതെ ഞങ്ങൾ
 താക്കതായ ഭേദവും കാണുന്നില്ല.

മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം സംസ്കൃതവും മലയാളവും കൂടി കലരുന്നത
 കൂടെ അഭിപ്രായമെന്ന ഇപ്പോൾ പലർക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടി-
 യതിനാൽ ഞങ്ങൾ പലരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. സംസ്കൃത പ്രത്യയങ്ങൾ
 ഭാഷാകവിതയിൽ ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്ന നിശ്ചയിക്കു-
 ന്ന ചില കവികൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്. 'മലയാളമനോരമ' യിൽ കാ-
 ണുന്ന പല ഭാഷാകവികളുടെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഈ വികൃതരചന മിക്ക-
 വാറും കാണാനില്ലെന്നതന്നെ പറയണം. ഇങ്ങിനെ പ്രയോഗിക്കു-
 താകുന്നു ഉത്തമരീതിയിലുള്ള ഭാഷ. അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപ-
 ദങ്ങളേയും സുബന്തപ്രത്യയങ്ങളേയും തിങ്ങിക്കൂടിയകളേയും സംസ്കൃത-
 പ്രത്യയങ്ങളേയും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു മലയാളഭാഷ വ-
 ധുരായിരുന്നത.

25

വിദ്യാവിനോദിനി
പഠനം.

പുസ്തകം ന.

വൃത്തിക മാസം

നമ്പ്ര ഹ.

മംഗളം.

കാടല്ലേനിന്റെഭർത്താവിനുഭവന,മതേനിന്റെയോ,നിൻമ
ണാളൻ ചൂടില്പ്പെപന്നഗത്തെ,ശ്ശരിതവകണവൻപാമ്പിലല്ലേകി
ടക്കു മാടല്ലേവാഹനംനിൻദയിതനവനെയുംനിൻപ്രിയൻമേയ്ക്ക
കില്ലേകൂടില്പ്പെതർക്കമിന്നെന്നമരമയെമടക്കുംചൊഴിക്കാഞ്ഞൊഴുന്നേൻ
(കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ.)

ക്കായി ഭൂ പ്രദക്ഷിണം ഇന്നും ചെയ്തുവരുന്നത നിത്യാനുഭവമാണ.

ഭൂമിയുടെ ആകൃതിയേയും സ്ഥിതിയേയും വിസ്തീർണ്ണതയേയും കുറിച്ചു ഇനിയും പലതും പഠയാനുണ്ടു. അവയെ വഴിയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണു. എന്നാൽ തൽക്കാലത്തായനക്കാർ ധരിയ്ക്കേണ്ട ഭൂമി ഒരു കോഴിമുട്ടയുടെ ആകൃതിയോടു കൂടിയതാണെന്നും അതു അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ യാതൊന്നിന്റേയും അപലംബം കൂടാതെ മേലിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതായ ചില ശക്തികളുടെ പ്രാപാരത്താൽ ചലിയ്ക്കുന്നതാണെന്നും ആകുന്നു.

ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖം.

രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിസുഖമാണെന്നു ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു രാജ്യഭരണത്തിന്റെ രീതി എന്തായിരിക്കണമെന്നും അതിന്റെ കർത്താക്കന്മാർ എന്തൊക്കെ ചെയ്യണമെന്നുമാണു ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമെന്ന പ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു അറിയേണ്ടതാകകൊണ്ടു ആ സംഗതിയെ പറ്റി ഇവിടെ അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പല തത്വവാദികളുടേയും അഭിപ്രായത്തിൽ രാജ്യഭരണത്തിന്റേയും നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റേയും നിതിശാസ്ത്രത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമായിരിക്കുന്നു. നിതിശാസ്ത്രമെന്ന പറയുന്നതു നാം ആത്മാർത്ഥമായും പരാർത്ഥമായും ചെയ്യേണ്ട കർമ്മങ്ങളെ കാണിച്ചുതന്ന ശാസ്ത്രമാകുന്നു. പാഠ്യത്തേയും പരമ്പരാരികളേയും കാംക്ഷിക്കരുതെന്നും സത്യത്തെ മറക്കാലാമൃത്യുവന്നടുത്താലും എന്നും സർവ്വഭൂതങ്ങളേയുംകാണുന്നതെന്നുപോലെ എന്നും മറ്റുമുള്ള സദാചാരങ്ങളെ പറ്റിയുള്ള ഉപദേശങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുമാണു ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു. ഈ കൃത്യാകൃത്രിനിദ്ദേശത്തിന്റെ ഉദ്ദേശവും ഭൂരിപക്ഷഭൂരി

സുഖമാണ. അസത്വം പറയുന്നതിലും വ്യഭിചാരം ചെയ്യുന്നതിലും മറ്റും ദോഷമില്ലെന്നു പരാത്ഥമായി യത്നിക്കുന്നതിലും മറ്റും ഗുണമില്ലെന്നു ചിലിക്കുന്നതായാൽ ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഉപദ്രവങ്ങളും അസൗകര്യങ്ങളും നേരിടുന്നതാണല്ലോ.

നിയമങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിന്റേയും ആചര്യം ഇതുതന്നെയാണ. നീതിശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെല്ലാം ജ്ഞാതകൊണ്ടു അനുഷ്ഠിക്കുകയോ തൃജ്ഞിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിന്നാണു നിയമം. ഇന്നതു ചെയ്യുന്നവരെ രാജാവു ശിക്ഷിക്കുമെന്നും ഇന്നതചെയ്യുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നും നിയമം വിധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു ജനങ്ങൾക്കു അന്യോന്യം ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്യാതെയിരിക്കുകയും കഴിയുന്ന ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്തയും ചെയ്യുന്നത. എന്നാൽ രാജ്യഭരണ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദോഷം കൊണ്ടോ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിഭാവം കൊണ്ടോ ചില നിയമങ്ങൾ ഈ ഉദ്ദേശത്തെ പൂർണ്ണമായി നിവ്വാദിക്കുന്നതിന്നു മതിയാകാതെയും മതിയാകുന്ന നിയമങ്ങളെ തന്നെയും വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്താതെയും വന്നേക്കാം. എങ്കിലും ഇതിനെ എല്ലായ്പ്പോഴും കർമ്മവെച്ച രാജാവു ഏതെങ്കിലും നിയമമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ആലോചിക്കേണ്ടത അത ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നു എന്നാകുന്നു. അതുവരുത്തുന്നതിന്നു നിയമങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായി വേണ്ടുന്ന ഗുണം സർവ്വസാധാരണത്വമാകുന്നു. നിയമം സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിന്റെ താൽപര്യം ശിക്ഷാരക്ഷകർക്കുവേണ്ടി അതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഏല്പാടുകളും ആ ഏല്പാടുകളെ നടത്തുന്നതിന്നുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങളും എല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കേണമെന്നാകുന്നു. രാമൻ കൃഷ്ണനെ ഉപദ്രവിച്ചാൽ അയാൾക്കു ഒരു കൊല്ലത്തെ കുറ്റിനതടവും ഉപദ്രവിച്ചതു കൃഷ്ണനാണെങ്കിൽ അയാൾക്കു അഞ്ചുരൂപ്പികവിഴയുമാണു നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷയെങ്കിൽ ആ നിയമം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖത്തെയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വകരം കാര്യജനങ്ങൾക്കു ഭൂരിസുഖത്തേയും അധികം പേർക്കു അല്പസുഖത്തേയുമാണു ഉണ്ടാക്കുന്നത. അതുപോലെതന്നെ നിയമപ്രകാരം രണ്ടുപേർക്കു ശിക്ഷ ഒന്നുതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെ ആ നിയമം നടത്തുന്നതിൽ ഒരു വകക്കാര്യം നേരെ കാര്യവും

ഭൂമിപക്ഷഭൂമിസുഖം

മറ്റവരുടെ നേരെ ആർത്ഥ്യം എല്ലാത്തോഴും ഒരു പോലെ കാണിക്കുന്നതായാലും അനുഭവം മേല്പാഞ്ഞതു തന്നെ. ഒരു നിയമത്തിന്റേയും മറേത പ്രായാധിപന്റേയും ദോഷമാണ്. എന്നാൽ രണ്ടും രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ദോഷം തന്നെ. മേലിൽ രാജ്യഭരണ രീതികളെ കുറിച്ചുണ്ടാവാൻ പോകുന്ന ചില വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനായി ഈ സംഗതി വായനക്കാർ പ്രത്യേകം കാർമ്മവെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

രാജ്യഭരണ സമ്പ്രദായം ഭൂമിപക്ഷ ഭൂമിസുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു തക്കവിധത്തിലായിരിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ രാജാവ് എല്ലാവരുടെ നേരേയും ഒരു പോലെ ആചരിക്കുക തന്നെയാണു പ്രധാനമായി വേണ്ടത. ഒരു ജാതിക്കു കരം കൂടാതെ ഭൂമിയെ അനുഭവിപ്പാൻ കൊടുക്കുകയും മറ്റുള്ളവരുടെ പക്കൽ നിന്ന ആവശ്യമുള്ളതോളം ധനം പിഴിഞ്ഞെടുക്കുകയും ഒരു ജാതിക്കാരെ ദുരിക്ഷ സുരിക്ഷ ചിന്തകൂടാതെ പോരുകയും മറ്റു ജാതിക്കാർ എത്ര തന്നെ ദരിദ്രനാവാം രോഗികളോ മറ്റോ ആയാലും ദയാഹിനമാണല്ലോ വിചാരിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതും അല്പ പക്ഷക്കാരുടെ ഭൂമിസുഖത്തെ മാത്രമേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ. രാജ്യഭരണത്തിനുള്ള എപ്പാടുകൾ ഗുണത്തിനാകട്ടെ ദോഷത്തിനാകട്ടെ നിഷ്പക്ഷപാതമായി എല്ലാവരേയും ഒരു പോലെ സമ്പ്രദിക്കുന്നതായിരിക്കണം. രാജ്യഭരണമെന്നത് എത്ര തന്നെ നന്നായാലും മനുഷ്യ കല്പിതമായ ഒരു എപ്പാടാകുകൊണ്ടു അശേഷം ന്യൂനതയില്ലാതെ വരുവാൻ അസാധ്യമായിരിക്കെ ഏക പക്ഷീയമായ എപ്പാടുകളാൽ നിവൃത്തിയുള്ള ദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ ചെയ്യുന്നത രാജ്യഭരണത്തിന്റെ പ്രധാനേദ്ദേശമായ ഭൂമിപക്ഷ ഭൂമിസുഖത്തിന്നു രീതി വിമോചനമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

പ്രജാപാലനത്തിന്നു ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ കാലങ്ങളിലായിട്ടു എന്തെല്ലാം എപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും ആ എപ്പാടുകളിൽ എന്തെല്ലാം ന്യൂനതകളുണ്ടെന്നും മറ്റും മേലിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ ഭൂമിപക്ഷ ഭൂമിസുഖത്തെയാണു ഞങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമായ പ്രമാണമായി സ്വീകരിപ്പാൻ പോകുന്നത്.

48

രവ

വിദ്യാവിനോദിനി

അതിനെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മതിയാകാത്ത എപ്പാടുകൾ സ
ഭാഷങ്ങളെന്നും സാധിപ്പിക്കുന്നവ പ്രശസ്തങ്ങളെന്നുമാണു ഞ
ങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതി
കളെല്ലാം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടായി
രിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഉരോജകലശങ്ങളാലമരകംഭിരൂപങ്ങളെ
പരാജിതപദത്തിലേക്കടിമയാക്കിയോരംബികേ
പുരാരിപുരുപുണ്യമേസുരചിരപ്രഭാപൂരമേ
സരാസുരനരാച്ചിതേഗിരിസുതേതുണയ്ക്കേണമേ

(മണന്തല നീലകണ്ഠൻ മൃസ്ത)

വിദ്യാവിനോദിനി മാസിക

പുസ്തകം ഹര } ധനു മാസം } നവം.

മംഗളം

കുടുംബാഭിമാനപ്രദമാകാമതികരസം
 മടക്കുകൂടലി പലിയവരംഗസ്ഥലമതിൽ
 നടിക്കുഞ്ഞങ്ങൾക്കു കനിവുടയസന്യാസനതരം
 വടക്കുന്നാഥൻതൻമുറ്റുചരണംതന്നെശരണം

കവിയൂർ രാമൻനമ്പ്യാർ.

ഇം വേണ്ടതും വേണ്ടാത്തതും തുടങ്ങിയും മുടങ്ങിയും ഇരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ യാതൊന്നും വേണ്ടുവണ്ണം സാധിക്കയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

കെ. നാരായണമേനോൻ.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ

രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

ആംഗലസാക്ഷന്മാരുടെ കാലംമുതൽ ഏതൽകാലപര്യന്തം പതിനാലു ശതവർഷങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തിനുമായ ഭേദഗതികളുടെ മുഖ്യ സംഗതികളെ കുറിച്ചു പരസ്പരം ഖിന്നിത നാലദ്ധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഇവിടെ ഉപസംഹരിക്കാം. ആദികാലങ്ങളിൽ, രാജാക്കന്മാരുടെ സ്വ്യാധിപത്യം പല ഉപരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴ്വരയിലായിരുന്ന പലമാതിരി ജനങ്ങളെ ഏകീകരിക്കുന്നതിൽ അത്യന്തം ഗുണകരമായിരുന്നു എന്നും, അതുനിമിത്തം തങ്ങളുടെ അവകാശസിദ്ധിക്കു അവർ ഒന്നു ചേർന്ന് ശ്രമിക്കാൻ ഇട വന്നു എന്നും നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. പിന്നീടു 'പുഷ്പയുദ്ധം' എന്നു കീർത്തിപ്പെട്ട ആഭ്യന്തരകലഹാന്തരം വളരെ കഴുപ്പും സംഭവിച്ചതും, പ്രബലന്മാരായ തുഭാവംശരാജാക്കന്മാർ നാടുവാണ കാലത്ത് ജനസമുദായത്തിനു ഒരു പുതിയ ജീവനുമുണ്ടായതും, അചിരേണ ജനങ്ങളുടെ കെട്ടുപാടിനു ദാർഢ്യമുണ്ടായതും, പാർലിമെന്റിന്റെ അധികാരത്തിനു അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായതും, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാതെ ഇരുന്നില്ല. തദനന്തരം നിരോജസ്തന്മാരായ സ്റ്റാർവെൽ രാജാക്കന്മാർ, സ്വതന്ത്രാധികാരഭ്രമംനിമിത്തം ദേവാധികാരസപീകാരം ചെയ്ത് ഒരു പുതിയ രാജ്യഭരണസിദ്ധാന്തം എഴുപ്പുതുകയാൽ ദൃഷ്ടാന്തപ്രാസഹിഷ്ണുക്കളായ സാധാരണ ജനസംഘക്കാർ അവരോടു മല്ലിട്ട് ചാർട്ടർസ്കന്നാമന്റെ ഹനനത്തിൽ പയ്യവസാനിച്ചു. അതിദാരുണമായ ആഭ്യന്തരകലഹത്തിൽ ജയം സമ്പാദിച്ച പ്രജകൾക്കു സ്വതന്ത്രവും നേടിയതും നാം കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജോൺ ബാരനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിയതിനോടുകൂടി ദേവാധികാരസിദ്ധാന്തം ഉൽമുഖിതമായി രാജാവിന്റെയും പ്രജകളുടേയും അവകാശങ്ങളും കൃത്യങ്ങളും നല്ലവണ്ണം വ്യക്തപ്പെട്ട്, അവർക്കു തമ്മിലുള്ള സംബന്ധ

അതിനു മുൻപിലുണ്ടായിരുന്ന അസ്ഥാനവും നീങ്ങിപ്പോയതും നാം പ്രസ്താവിക്കാതെ ഇരുന്നിട്ടില്ല. ഒടുവിൽ കലമാഹാരമുത്താലും ധനപുഷ്ടിയാലും സാധാരണജനങ്ങൾക്കു അടുക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധം വേലികെട്ടി വേർതിരിച്ച് വെക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രഭുപദം കേവലം കൂലിവേലക്കാരനുപോലും അപ്രാപ്യമല്ലാതെ ആയിത്തീർത്തുകൊണ്ടു വിധം, സാധാരണജനങ്ങൾക്കു, വിശിഷ്ട, തൊഴിൽപ്പണിക്കർക്കും കുച്ചവടക്കർക്കും,— പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചു രാജഭരണകൃത്യത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിത്തീർന്നതും നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞല്ലോ. എന്തിനേറെ, മുൻപിൽ തലകീഴായിനിന്നിരുന്ന പർവതപോലെ രാജാവിന്റെ ഏകശാസനയിൽ അധീഷ്ഠിതമായിരുന്ന രാജഭരണതന്ത്രം, ക്രമേണ ഉദയമുഖമായിത്തീർന്നു അതിവിശാലമായ തടത്തിൽ ഉൾപെട്ടതായി നില്ക്കുന്ന ഭൂതലമായ അപലത്തിനു തുല്യമായി, പ്രജാനുമതിയിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

ഇതുവരെയും നാം പഴകഥ പറഞ്ഞു കഴിച്ചു. ഇനി നവനകഥ ആരംഭിക്കാം. ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രാജഭരണം എത്രവിധം നടക്കുന്നു എന്നും, സർവ്വം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗവണ്മെൻറു എന്നു പറയപ്പെടുന്ന മഹായന്ത്രകൂടം എന്തെല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഓരോ വില്ലുകളുടേയും ചക്രങ്ങളുടേയും കൃത്യങ്ങളെന്താണെന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

നിയമനിർമ്മാണമെന്നും കാര്യനിർവ്വഹണമെന്നും ഗവണ്മെൻറിനു രണ്ടുകൂടും കൃത്യങ്ങളുണ്ടെന്നും, ഈ കൃത്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് രാജഭരണതന്ത്രത്തിൽ എങ്ങനെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നു നിയമ എന്നും നാം പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ നിർമ്മാണം ദ്രുമമായി നിയമനിർമ്മാണ കൃത്യത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. ആരാണ് നിയമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നത്? എത്രവിധമാണ് അവ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നത്?

നിയമങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ മൂന്നു കൂട്ടക്കാർ ചേരുന്നു: സാധാരണജനസംഘം, പ്രഭുസംഘം, രാജാവ് ഈ മൂന്നു കൂട്ടക്കാർക്കും ഈ വിഷയത്തിൽ അധികാരം ഒരു പോലെയാണെന്നാണ് വെസ്റ്റ്. വാസ്കവത്തിൽ ഓരോരുത്തർ എത്രത്തോളം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വഴിയെ വ്യക്തപ്പെടും.

പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ നിയമനിർമ്മാണം എന്നുവേണ്ട, ഗവണ്മെൻറു

മേൽ പറഞ്ഞതുപോലെ രാജാവു തന്നെ ആയിരുന്നു എന്നും, ക്രമേണ അതു ഭേദപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ പ്രജാനുമതി രാജാധികാരം ത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നു എന്നും, നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. എങ്കിലും ഇന്നും രാജ്യത്തിന്റെ അധിപതിയും കാര്യനിർവ്വഹണത്തിന്നു മൂലസ്ഥാനവും പേരിന്നു രാജാവു തന്നെയാകുന്നു. പേരിന്നു രാജാവിനുള്ള അവസ്ഥയായ ശക്തി വാസ്യവത്തിൽ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നും, ഗവണ്മെന്റിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു എന്തു കൃത്യമാണ് തിരിച്ചു കൊടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

മഹാരാജാവിനെ പബ്ലിക് കെട്ടിടങ്ങളെ തുറക്കുകയും, പട്ടാളത്തിന്റെ കവാട്ടു പരിശോധിക്കുകയും, എന്തൊക്കെയുള്ള മറ്റു പബ്ലിക് കൃത്യങ്ങളെ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു നോക്കിനില്ക്കുന്നവർ, അവയിലുള്ള ആഡംബരവും, ഘോഷവും കണ്ടു ഭ്രമിക്കാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. അപ്രകാരമുള്ള അവസരങ്ങളിൽ കണ്ടാൽ തന്റെ മഹാരാജ്യത്തിലുള്ള സകല ജനങ്ങളേയും സ്വമേധപോലെ രക്ഷിക്കുകയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്നു മഹാരാജാവിന്നു സ്വതന്ത്രാധികാരമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. എന്നാൽ വാസ്യവത്തിൽ രാജഭരണതന്ത്രത്തിൽ കേവലം പ്രജകളിൽ ഒരുവനുള്ള അധികാരം പോലെ അല്ലാതെ മഹാരാജാവിന്നു ഇല്ലെന്നും, സാധാരണ നാണരപ്പോലെ അല്ലാതെ ഒരു വിശേഷമൊ ആഡംബരമൊ ഒന്നും കൂടാതെ സഞ്ചരിക്കുന്ന പ്രധാനമന്ത്രിയുള്ള അധികാരത്തിൽ തുലോം കുറവാണെന്നും പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു ആശ്ചര്യം തോന്നാതെ ഇരിക്കുമൊ? കാഴ്ചയും വാസ്യവത്തിന്നും തമ്മിൽ ഈ വ്യത്യാസം വന്നതിന്റെ നിദാനത്തെ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാം.

ആദികാലം മുതൽക്കു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിന്നു അസ്വതന്ത്ര സ്വാമിത്വമെ ഉള്ളു. എന്നു വെച്ചാൽ, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിന്നു, ചീനത്തിലെയോ റഷ്യവിലെയോ ചക്രവർത്തികളെപ്പോലെ തോന്നിയതുപോലെ രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വതന്ത്ര്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; അഥവാ, ഇല്ല എന്നാണ് എപ്പാട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരം പ്രജാനുമതിയാൽ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. വാസ്യവത്തിൽ പ്രജകൾക്കു പ്രാതിനിധ്യം സിദ്ധിച്ച ഒന്നാമത്തെ പാർലിമെൻറ കൂടിയ ഫെറു-മാണ്ടു മുതൽ പാർലിമെൻറിന്റെ അധികാരത്താൽ രാജാധികാരം വ്യവസ്ഥിതമായിത്തീർന്നു. കഴിഞ്ഞ ഇരുനൂറ്റാണ്ടും മുമ്പിൽ മുതൽ മന്ത്രികളുടെ പ്രാബല്യം വളർന്നതി

നോട്ടുകൂടി അവരുടെ അധികാരത്താൽ രാജാധികാരം നിശ്ചിതമായിരിക്കുന്നു. മേൽ മന്ത്രിസംഘത്തെ കുറിച്ച് ഗൗനിക്കുമ്പോൾ മന്ത്രിമാർ രാജഭരണത്തെ വിട്ട് പ്രജകളുടെ ദാസന്മാരായി തീർന്നെത്തെന്നു എന്നു വിശദീകരിക്കാം. ഈ അവസ്ഥാഭേദംകൊണ്ടു മന്ത്രിമാർക്കുള്ള നാമധേയത്തിനു വ്യത്യാസം വന്നിട്ടില്ലെന്നും, അവരെ ഇന്നും, മഹാരാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാർ എന്നാണു വിളിച്ചുപോരുന്നതെന്നും അവിടെ മനസ്സിലാക്കും. എന്നാൽ, വാസ്തവത്തിൽ രാജാവു മന്ത്രിമാരെ അനുസരിക്കണമെന്നും, മന്ത്രിമാർ സാധാരണ ജനസംഘത്തെ അനുസരിക്കണമെന്നും, കഴിഞ്ഞ അമ്പതുവർഷത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടുപോയി. പാർലിമെന്റിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ, രാജാവു മന്ത്രിമാരെ, അവർ സ്വയമായി രാജികൊടുക്കാത്തപക്ഷം, നീക്കാനും, അതുപോലെ തന്നെ പാർലിമെന്റിനെ പിരിച്ചുയക്കാനും, പാടില്ല.

അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷ് രാജഭരണത്തിനു വെപ്പിലും നടപ്പിലും വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു വ്യക്തപ്പെടുന്നല്ലോ. എന്നാൽ ഈ 'വെപ്പ്' എന്നും 'നടപ്പ്' എന്നും പറയുന്നതെന്തെന്തെന്നു വെപ്പും നടപ്പും ഏതാണ്? ആദികാലം മുതൽക്കു രാജഭരണത്തത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്നവയും, ഇപ്പോഴും കീഴ്പരിവർത്തനപ്പെട്ടു നടത്തിപ്പോരുന്ന എന്നു ധ്യാനിക്കപ്പെട്ടവയും ആയ എപ്പാടുകൾക്കാണ് 'വെപ്പ്' (Theory) എന്നു നാം ഇവിടെ പറയുന്നത്; നടപ്പ് എന്നുവെച്ചാൽ, വാസ്തവത്തിൽ, ഇപ്പോൾ രാജഭരണം നടന്നുപോരുന്ന ക്രമംതന്നെ. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജഭരണത്തത്തെപ്പോലെ വെപ്പും നടപ്പും ഭേദിച്ചിട്ടുള്ള രാജഭരണത്തത്തം മറ്റൊരു രാജ്യത്തിലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പീയർ, ബാരോണെറ്റ്, നൈറ്റ്, എന്നു തുടങ്ങിയ സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കു കൈയ്യും മൂലസ്ഥാനം ഇന്നും മഹാരാജാവിനു തന്നെ എന്നാണ് 'വെപ്പ്'. സേനാധിപന്മാർക്കു നീട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനും മഹാരാജാവിനു തന്നെ അധികാരമുള്ളവർ എന്നുള്ളതിനു ആർക്കും സംശയമില്ല. പാർലിമെന്റിനെ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുകയും, തൽക്കാലത്തേക്കു വേല വിടുത്തുകയും പിരിച്ചുയക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മഹാരാജാവിന്റെ ഇഷ്ടപോലെ ആകാമെന്നുള്ളതും സർവ്വസമ്മതമാകുന്നു. മഹാരാജാവിനു ഇഷ്ടപോലെ ഉള്ളവരെ മന്ത്രിമാരായി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനും, ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെ തൽസ്ഥാനത്തിൽനിന്നും നീക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. പാർലിമെന്റുകാർ അനുവദിച്ചുകഴിഞ്ഞ നിയമങ്ങളെ കൂടിയും മഹാരാജാവിനു വിസമ്മതിക്കും, ക്ഷായ്നടപടി

ബ്രാഹ്മിനോർമ്മ മാണ

പുസ്തകം ൧൨ } മകരമാസം } നമ്പൂർ

മംഗളം

താളത്തോടുമംഗനാദമിടചേർന്നുള്ളൊരുത്തംപരം
 മേളത്താൽമുറകീട്ടുചെത്തിടയ്ക്കിത്തോലുംവിചൽഗംഗായ
 ആളീടുന്നൊരസൂര്യപുണ്ടഗജയേക്കാട്ടാതെമൂട്ടുന്നതി-
 ന്നാളപ്പാതുഴലുന്നധൃജ്ജിസദാകാലംമാലംബനം

ഭൂതി.

അഭാഗദ്യധഗാത്രനായി തീരുന്നതിന് ദേഹസംശ്രദ്ധി എ
തയും അവഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകയാൽ, പ്രകാശനാദി വിധികളെ മനു
ഷ്യർ സംശ്ലാപരി ആചരിച്ചുപോരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, അന്ന
പണ്ണാദികളും മറ്റും വിശുദ്ധിയുള്ളവയായിരിക്കുന്നതിന്നും ശ്രദ്ധി
ക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരവും മറ്റും മനുഷ്യർ ശ്രമപ്പെടുന്നതിന്റെ ആ
ശയമന്തരയിരിക്കാം? ഓരോ ചോദ്യത്തിന് ജനസാമാന്യത്തിൽ
യിന്ന്, എന്നല്ല എല്ലാവരിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ഉത്തരം സൗഖ്യമാ
യി കാലം കഴിക്കുവാൻ? എന്നാകുന്നു. എന്നാൽ, സൗഖ്യമായി
കാലം കഴിക്കുന്നതിന് ബഹിരിന്ദ്രിയങ്ങളും ഭോജ്യപേയാദികളും മ
റ്റും വിശുദ്ധിയുള്ളവയായിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ, അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങ
ളുള്ളി സംശ്രദ്ധിയുള്ളവയായിരിക്കേണ്ട? ഇതിന്നു ശരിയായൊത്ത
രം പറയുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഇഹലോകസൗഖ്യമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ
ജ്ഞാനെന്നും അതെന്നിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു നമുക്ക് ആ
ലോചിക്ക. വിഷയാസക്തന്മാരുടെ ഇഹലോകസൗഖ്യം തൃപ്തി
യില്ലാത്തതാകുന്നു എന്ന് പുരോണാദികളിൽ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു.

മുഡംനംസുഖബുദ്ധിസ്സു

വിരസുകീസുഖംയഥാ

(ദേവീഭഗവതഃ)

മുഡംനം! അതായത് സുഖവിചാരമില്ലത്തവക്ക് സുഖമെന്നു തോന്നുന്നത് മലത്തിൽ കിടക്കുന്ന പുഴക്കുളിയിലെ സുഖപോലെ തന്നെയാകുന്നു. എങ്കിലും ദുഷ്ടാന്തരൂപം പശ്ചാദ്ഭാവമിടുക തന്നെ.

ഒരു നമ്പൂരിയും ഒരു ശ്രീമൂലനും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുംകൂടി വഴിയോരം ചെല്ലുമ്പോൾ, വഴിയരികെ, ഒരു വലിയ മത്സ്യത്തെ അനവധിയാളുകൾകൂടി ഖണ്ഡിച്ചു വില്ക്കുന്നതായി ഇവർ കണ്ടു എന്ന് വിചാരിക്കാം. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ ഞാനും മൂന്നു തരക്കാർക്കും ഉണ്ടാകുന്ന മനോവികാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കും?

നമ്പൂരി— ശിവ! ശിവ! കഷ്ടം! കഷ്ടം! ദുഷ്ടന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിയുടെ കാര്യം! ഇവർ നരകത്തിന്റെ അടിപത്തെ തട്ടിലേക്കു പോകാനുള്ളവർ തന്നെ. ഇനി കലിയുഗം മുഴക്കുമ്പോഴോ? എന്തും പറഞ്ഞു മൂക്കും വായും പൊത്തി കാട്ടും.

ശ്രീമൂലൻ— ഐ! എന്തൊരു വലിയ മത്സ്യം! ഇതെന്തെന്നറിയണം. അടുത്തു ചെല്ലുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ദോഷം, പക്ഷെ തൊടാൻ പോണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞു കൂടും.

ക്രിസ്ത്യാൻ— അല്ല!— മത്സ്യമാല്ല! എന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെ. എന്തുവിചാരമായാലും വേണ്ടതല്ല. കുറെ മോടിമുതലിന്റേതല്ല എന്നു കണ്ടു.

ഞാനും മൂന്നു പേർക്കും മൂന്നു വിധം * മനോവികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ഇതിന്നു കാരണമെന്താ? അവർ മൂന്നാളും ആ മത്സ്യത്തെക്കണ്ടത് ക്ഷമ സമയത്താകയാൽ ഞാനും വ്യത്യസ്തവികാരത്തിന്ന് കാരണം നിശ്ചയമായിട്ടും സമയമല്ല. അവർ മൂന്നു പേർക്കുണ്ടു മത്സ്യവും ഒന്നു തന്നെ. ആകയാൽ ഞാനും വികാരങ്ങൾക്കു കാരണമുതമായത് മത്സ്യമല്ല. പിന്നെ ഞാനും വിവിധം വിവിധവികാരങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ? ഞാനും വിവിധവികാരങ്ങൾക്കും ഹേതുവുമായത് നിശ്ചയമായിട്ടും അവരുടെ മനോവൃത്തിയാകുന്നു. നമ്മുടെ മനോവൃത്തി ഏതിൽ പ്രവൃത്തിക്കുന്നുവോ അതിന്റെ ലാഭത്തിൽ നമുക്ക് സുഖമുണ്ടാകും. ആയതുകൊണ്ട്, ആദ്യത്തെ ചോദ്യത്തിന്, സൗഖ്യം മനോവൃത്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഉത്തരം പറയാം.

* ചിലപ്പോൾ രണ്ടു വിധമെ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ എന്നും വേണമെന്നും.

ഇവിടം സാക്ഷ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അല്പം ആലോചി-
 കൂടെ ചിന്തിച്ചു. ഒരു വസ്തുവിൽ പ്രകൃതിക്കുമുമ്പെ
 നമുക്ക് അതിൽ ആഗ്രഹം ജനിക്കുന്നു. ഈ ആഗ്രഹത്തോടനുബ-
 ന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മനോവൃത്തികൾ ചലിക്കുമ്പോൾ അവകൾ ആഗ്ര-
 ഹത്തുപോലെ പരിണമിക്കുന്നു. ആഗ്രഹം ജനിക്കുമ്പോൾ ആശരം
 ഗം ഉണ്ടാകുന്നു. ആശരംഗത്തിന്റെ സോദരനായ ക്രോധലോ-
 ഭമമോശരാദികൾ തുടർത്തുടരെ അപ്പോൾ ഉണ്ടാകും. ഈ കാല-
 ക്രോധാദികൾ ക്ഷയകഷ്ടകഹാദി ഗാത്രരോഗങ്ങളാകാൻ അതി ഭ-
 യകരങ്ങളത്രെ. ഇങ്ങനെ അതി ഭയകരരോഗങ്ങൾ മണ്ണിനെ പിടി-
 കൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ സൗഖ്യം എവിടെ? ഭൂലോകവാസികൾ, അ-
 ല്ലം ചിലരോഴികൾ, ഈ മാനാദരങ്ങളാൽ പീഡിതന്മാരാകുന്നു.
 ആകയാൽ, വിഷയാസക്തന്മാരെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം സൗ-
 ഖ്യപദത്തിന് അർത്ഥമില്ല.

എന്നാൽ പിന്നെ ആരെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളമാണ് സൗ-
 ഖ്യപദത്തിന് അർത്ഥമുള്ളത്? തത്വജ്ഞാനത്തോടുകൂടി വിഷയവി-
 രക്തി വന്നാലും സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം അർത്ഥം ഉണ്ട്. തത്വ-
 ജ്ഞാനത്തോടുകൂടാത്ത വിഷയവിരക്തന്മാരുണ്ടോ? ഒരു തരക്കാർ വി-
 ഷയവിരക്തന്മാരാണ് നമുക്കുണ്ടത്. അവയെന്നത്, ജ്ഞാന-
 തോടുകൂടാത്ത വിരക്തിക്ക് സ്ഥിരതയില്ല. ആകയാൽ ജ്ഞാനം മോ-
 ക്ഷത്തിന് എത്രയും ആവശ്യമാകുന്നു.

ബോധോഹ്വസാധനേഭ്യോഹി-

സാക്ഷാദനുഭവൈകസാധനം

പാകസ്വവഹിവാൽജ്ഞാനം

വിതാഃമാക്ഷോനസിദ്യതി? (ആത്മബോധം)

സാരം— മോക്ഷകരണം ജ്ഞാനംകൊണ്ടു തന്നെ. പാപകവൃത്തിക്ക്
 അഗ്നിയെന്നപോലെ മോക്ഷത്തിന് ജ്ഞാനം ആവശ്യം വേണം.
 ഭൂമിയിൽ അനവധി ജ്ഞാനികളുണ്ട്. അവർ മോക്ഷത്തിന്
 അർത്ഥന്മാരാകുന്നുവോ? ഇല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ
 ജ്ഞാനം അനുഭവസിദ്ധമല്ല. അനുഭവസിദ്ധമാക്കുന്നത് എങ്ങനെ?
 അതിന് ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ട്. അതായത് ചിട്ടസുപരിപൂർണ്ണമായ പര-
 ബ്രഹ്മത്തെ സ്നേഹിക്കുക തന്നെ. അതാകുന്നു ഭക്തി. ഭക്തി ജ-
 നിക്കുന്നതോടുകൂടി മനഃശുദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ മനഃശുദ്ധി
 സൗഖ്യാനുഭൂതിക്ക് എത്രയും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇത്ര മ-
 ഹത്ത്വമുള്ള ഭക്തിയെപ്പറ്റി അല്പം ചിന്തിക്കാം.

കായാദികളിൽ കൂടിയുള്ള ആത്മാവിന്റെ വഴിയാത്രയിൽ,

എകമേവാദ്യൈവേവം ബ്രഹ്മം എന്നറിയാനതുവരെ, ഭക്തി വിഷയത്തോളം മറ്റൊരുതരമായി യാതൊന്നുമില്ല. ഭക്തി ജനിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ വിശുദ്ധാത്മക്കളായി തീരുകയും, ഭക്തിജന്മത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഭക്തിജൻ എന്ന വാക്കിന്റെ ഭാവനയും ഇതത്രെ. പൂർണ്ണപുണ്യ വിശേഷത്തിന്റെ പരിപകാശലഭമാകുന്ന ഭക്തി മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നതോടുകൂടി രാഗദോഷ സംകലമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം അതിരൂപമായിട്ടും ആയുഷ്കലം പരമാനന്ദമായിട്ടും തീരുന്നു. ഭക്തിക്കുന്നതിലും സ്തുതിക്കുന്നതിലും ഔശ്വര്യചൈതന്യം സ്പഷ്ടമായിക്കാണാം.

നിഷ്കലഭക്തന്മാർ നന്ന ദുഷ്ടരും ആകുന്നു. അവർ പരമാത്മത്തിൽ ഉള്ള അഭേദമായ ഭക്തി പ്രാപ്തികനാക്കുള്ള വിഷയം സങ്കീർണ്ണമായി പ്രാബല്യമുള്ളതാകുന്നു. ഭക്തി അനുശാസനവും, തദ്ഭാവത്തോൽ മനുഷ്യൻ പരിപൂർണ്ണനായും അമർത്ത്യനായും സംതുഷ്ടനായും ഭവിക്കുന്നു; അവൻ കാമമോഹലോഭാദികളിൽനിന്ന് വിമുക്തനായും സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തിയില്ലാത്തവനായും തീരുന്നു. ഭക്തി വിരക്തിയുടെ മാതാവായാൽ സകല വിഷയമകളും അവന്ന് നഷ്ടമായി തീരുന്നു എന്ന് നാരദമഹർഷി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

പരമകാരുണികനായ ഔശ്വര്യൻ തന്റെ ചിത്രസാർവ്വഭൗമത്തെ ലിംഗശരീരികൾ ആസ്വദിപ്പാനായിട്ടല്ല സൃഷ്ടിപ്രാപാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

കോട്ടാഭയസൃഷ്ടിചോട്ടാബഹുതരവേദേവ

ദാവഹാജീവഭാജം

മിത്രേവംപൂർണ്ണമാലോചിതമജിതമയാ

നൈവമദ്വാഭിജാനേ

നോചേജീവദൈവമംവാമധരതരമിദം

തപദപചൂഷിദ്രസാദ്രം

നേത്രൈഃശ്രോത്രൈഃ ശ്വാപീതപാപരമരസസുധാ

ഭോധിപുരേരമേരൻ?

അത്ഥം— ഓ! അജിതൻ! അങ്ങന്റെ സൃഷ്ടിപ്രാപാരം ജീവകോടികൾക്ക് ബഹുപ്രകാരേണയുള്ള സംസാരഭുഖത്തെ വഹിക്കുകനിമിത്തം ബഹുക്ലേശത്തെ ചെയ്യുന്നവയാകുന്നുവെന്ന് എന്നാൽ മനസ്സിൽ ആലോചിക്കപ്പെട്ടു; ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഇപ്രകാരമറിഞ്ഞിട്ടു, അല്ലെങ്കിൽ ജീവകോടികൾ ചിത്രസാർവ്വഭൗമമായി മധരതരമായിരിക്കുന്ന അങ്ങന്റെ വപുസ്സിനെ നേത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ശ്രോത്രങ്ങളെ

ചോദ്യം ചെയ്തതിന്റെ
 തീയതി

പ്രസ്താവന. തുലാമാസം നവം

പ്രസ്താവന.

മനുഷ്യർക്ക് ഐതിഹ്യമായും പാരമ്പര്യമായും ജ്ഞാനമായി അനേക വിഷയങ്ങളുള്ളവയെപ്പറ്റി സാധാരണക്കാരെ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിൽനിന്നാണെന്നു എങ്കിലും അറിയാമല്ലോ. അങ്ങനെയൊരു അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ വളരെ കുറവുണ്ടെന്നു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അദ്ധ്യപകർക്കു മലയാളികൾക്കു സംസ്കൃതം ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകൾ പഠിച്ച് ക്ലേശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ. എന്നാൽ ഇതരഭാഷകൾ പഠിച്ച് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നവർക്കു ധനവ്യയവും കാലക്ഷേപവും ചെയ്യുന്നതിന്നു ശക്തിയായിട്ടുള്ളവർ എല്ലാദിക്കിലും വളരെ ചുരുക്കമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു മലയാളത്തിലുള്ള ജനസാമാന്യത്തിന്നു വിദ്യാലയങ്ങളിലായ പഠിപ്പിക്കുവാനും ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു മാർഗ്ഗമില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണു. എന്നിരിക്കെ ആ ജനസാമാന്യത്തിന്നു അറിവും

പുറം വലിക്കുന്നതിന്നു ഉപയോഗപ്പെടുന്നതായ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രവൃത്തിയായും പട്ടവൃത്തിയായും എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വിദ്യസമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാവരും അവശ്യം യത്നിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

എന്നതന്നെയുമല്ല, ഇക്കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ഉദാസീനത ഹൈന്ദവമായിട്ടു ചിലപ്പോൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ടെന്നു അപരിഷ്കൃതമായ സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്ര സംബന്ധമായും മറ്റും ഉള്ള ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യയെക്കുറിച്ചു വിദ്യാന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ മുഴുവൻ വിശദീകരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ട യോഗ്യത നമ്മുടെ ഭാഷക്കു ഇതുവരെ സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന സംസ്കൃതത്തിലോ, ഇംഗ്ലീഷിലോ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ നിത്യം വേദമുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഈ യോഗ്യത വിദ്യാന്മാരുടെ പരിശ്രമംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കാവുന്നതുമാണു. മുന്നറ്റിൽ ചിലപണ്ഡിതന്മാർ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷ ഇതു സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു. ഇവർ പണ്ടിലുള്ള വിദ്യാന്മാർ "ലാറ്റിൻ" എന്ന ഭാഷയിലായിരുന്നു ഗൗരവമുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതി വന്നിരുന്നതുപോലെ സ്വഭാഷാഭിമാനികളായ ചില മഹാന്മാർ അവരുടെ വെദശാസ്ത്രാദികളെ ഇംഗ്ലീഷിലെക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുകയും, ആ തനുമായി മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു ആ ഭാഷ ക്രമേണ ഇപ്പോഴത്തെ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചതാണു. അതുപോലെ തന്നെ യോഗ്യരായിട്ടുള്ളവരുടെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷക്കും അഭിവൃദ്ധിയും പരിഷ്കാരവും ക്രമേണ വരുത്താവുന്നതാണു.

മെല്ലാഞ്ഞെ ന്യൂനതകളെ ഞങ്ങളാൽ കഴിയുന്നതെന്തൊളം പരിഹരിക്കുന്നതിന്നാകുന്നു ഞങ്ങളുടെ ഈ പരിശ്രമം. എന്നാൽ ഇത- "തിരീഷ്കുട്സ്തരംമൊഹാദൃഡുപെനാസ്തിസാഗരം" എന്ന പദത്തെപ്പോലെ ആയിരിക്കാം. എങ്കിലും-

“ദൈവനിവേശ്യകുരുപൗരൂഷമാത്മശക്ത്യാ യതൈകതയദിനസിദ്ധ്യതികൊത്രദോഷഃ”

എന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു സ്വദേശീയന്മാരുടെയും സ്വദേശ

യുടെയും അഭിവൃദ്ധിയിലും പരിഷ്കാരത്തിലും തല്പരനായ മ
ഹാമാർ ഞങ്ങളുടെ ഈ യത്നത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു ഇത സാധ്യ
മാകുന്നതിന്നു വെണ്ടു സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നു ഞങ്ങൾ ചു
ണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ മാസിക പുസ്തകം തൽക്കാലം ൩൨ ഭാഗമായും മെ
ലാൽ ജനങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സഹായത്തിന്റെ അവസ്ഥ
പൊലെ ഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടിയും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം നി
ശ്ചയിച്ചു ഞങ്ങൾ ഇതിന്നു തുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ൩൨ ഭാഗ
ങ്ങളെ രണ്ടു വണ്ഡമായിവിഭാഗിച്ചു ചുവ്വവണ്ഡത്തിൽ നാനായി
ഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസംഗങ്ങളെയും, ഉത്തരവണ്ഡത്തിൽ
അച്ചടിക്കപ്പെടാത്തതായ പ്രാചീനമൊ നവീനമൊ ആയ ഗ്രന്ഥ
ങ്ങളെയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണവും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു അറിയേണ്ടതായ പല സംഗതി
കളെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾക്കു അറിയാറാകുന്നതിന്നുപുറമെ പ്രശസ്ത
ങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിന്നു വഴിയാകുന്നതുമാണു
ള്ളൊ. ഈ പരിശ്രമത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു എന്നുവെണ്ടു
നിലനില്ക്കുന്നതിന്നുകൂടി വിദ്യാനന്ദരുടെയും ധനികന്മാരുടെ
സഹായം പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുകൊണ്ടു ഇതിന്റെ ഭാവിയാ
യ ശ്രമത്തിനെ ഞങ്ങൾ അവരുടെ കയ്യിൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കു
ന്നു.

ഭാഷാകവിത.

ഭാഷാകവിതയുടെ അവസ്ഥ വളരെ കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനെ ദുഷിക്കുകയും പുഷ്കിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത ഒരു ഉൽകൃഷ്ട മൂലമാണെന്ന പ്രായേണ ഞങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നും.

“ഭാഷയായിട്ടുചമയ്ക്കുന്നവിദ്യയിൽ
ഭാഷമകന്നുവന്നീടുവാൻദുഷ്ടം”

എന്ന പണ്ടുപണ്ടെ ഉള്ള പരിഹാസം ഇപ്പോഴും അശേഷം കുറവുകൂടാതെ എല്ലാദിക്കിലും കേൾപ്പാറുണ്ട്. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായ മലയാളികൾക്കു സാധാരണയായി ഈ പരിഹാസമുണ്ടെന്നതന്നെയല്ല ഭാഷാകവിതയിൽ അഭിരുചിക്കുതക്കതായി എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുവാൻ പൊലും അവർക്കു ക്ഷമയില്ല. ഉദാഹരണത്തിനുള്ള

“ഭാഷാകവിനിവഹാരം
ഭാഷാകരപദപിഭാതിഭവനെതലെ
പ്രായേണവൃത്തമീന
സ്തൂതാലോകനിരസ്തോപസരഃ”

എന്ന ശ്ലോകം അവർക്കു ഭാഷാകവിതയെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തൊരു ഉദാഹരണമാണ്. എന്നാൽ അവർക്കു ഇതിനെ തൊന്നുന്നതവളരെ ശോചനീയമാണെങ്കിലും അതിനെ കുറിച്ചു അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എത്രയൊ ഗംഭീരങ്ങളായി രസാലങ്കാരാദിപരിപൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിലെ രസം ആസ്വദിക്കുന്ന ഈ സഹൃദയന്മാർക്കു ഭാഷാകവിതയിൽ അഭിരുചിതന്നെത്തരവളരെ കഷ്ടമല്ലെന്ന പറയാം. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു അവരുടെ പെരിൽ പറയത്തക്കതായ വ്യവഹാരം ഒന്നും ഇല്ല.

എന്നാൽ വാസ്തവമായിട്ടു ഞങ്ങൾക്കു വെറെ ചിലരുടെ പെരിൽ കുറെ വ്യവഹാരം ഉള്ളതുമാണ്. നാലു സദ്യം കാവ്യം പഠിച്ചു രണ്ടുമുന്ന അങ്കം നാടകവും വായിച്ചു കെമനമായി ന

ടക്കുന്ന ചില പണ്ഡിതന്മാരെന്നു തോന്നുന്നു. അവർക്കും യോഗ്യരായ വിദ്വാന്മാർക്കും അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നും, എന്ന വിചാരിച്ച ഭാഷാകൃതികളെ പരിചാര്യമാണെന്നും. അഗസ്ത്യമുതൽ ഈ സമുദായം മുഴുവൻ പാത്രം ചെയ്തില്ല, എന്ന പറഞ്ഞ ഞങ്ങളുടെ പട്ടണ പൊലെയുള്ള ഈ മഹാനഭാവനാരം ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും പണ്ടു കർമ്മം നന്നായാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു.

“കുറഞ്ഞൊരുവിശേഷത്തെ അറിഞ്ഞൊരു ജനകുറം പറഞ്ഞൊന്നാലതുകൊണ്ടു തരിമ്പാകുന്നിതമില്ല അറിയാത്ത മഹാമൃഗം തെറിവാക്കു പറഞ്ഞൊന്നാൽ എറിഞ്ഞു കാലോടിക്കാമെന്നറിഞ്ഞുകാൾവിനെല്ലാർ” സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതെല്ലാം നല്ലതാണെന്നും മലയാളത്തിലൊന്നും അറിഞ്ഞ വരുവാൻ പാടില്ലെന്നും ഇവർ കണ്ണടച്ചു തീർച്ചയാക്കി ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ കവിതയുടെ ഗുണഭോഷം അറിയുകയോ അതിന്റെ രസം അനുഭവിക്കുകയോ ഇവർ ചെയ്യുന്നതൊന്നും എന്ന വളരെ സംശയമാണെന്നും.

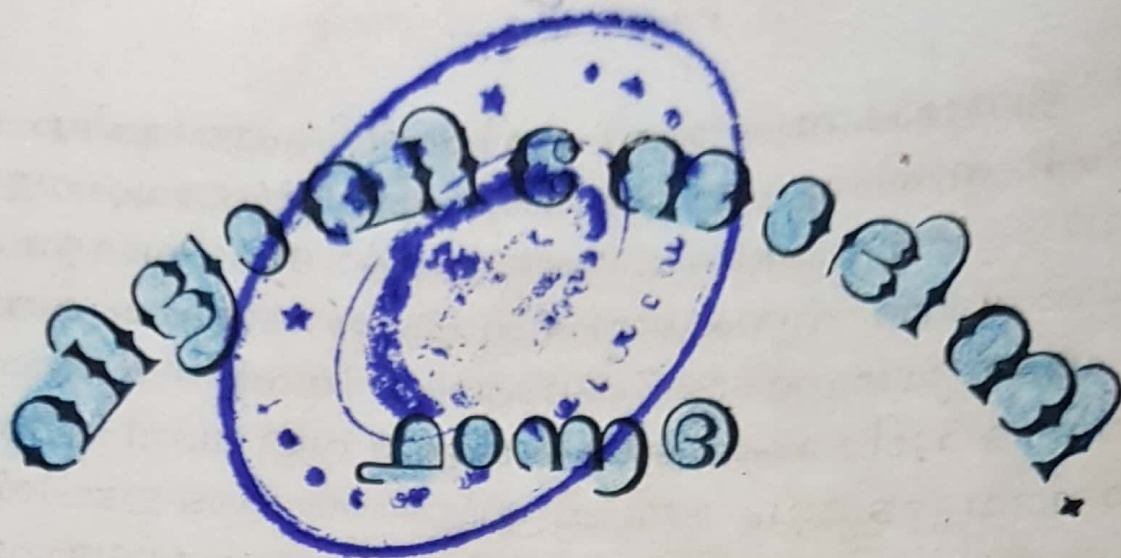
ഭാഷാകവിതയിൽ ആദരവു കുറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ഇനി ഒരു വകക്കാരെ കൂടി പറയാനാണു. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ച യോഗ്യന്മാരായ മലയാളികളിൽ മിക്കവർക്കും അതിൽ അഭിരുചി കുറവായിട്ടാണെന്നു കാണുന്നത. ഇംഗ്ലീഷ് കവിതാമീതി പലപ്രകാരത്തിലും മലയാള കവിതാമീതിയിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അതുകൊണ്ടു ബാല്യം മുതൽക്കു ഒന്നിൽതന്നെ മനസ്സുവെച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവർ മറ്റതിൽ സാധാരണയായി രസം കുറഞ്ഞു കാണുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അത്ര അത്ഭുതപ്പെടുവാറില്ല. എങ്കിലും സ്വഭാവം അഭിമാനം അശേഷം വെടിഞ്ഞ ഇതരഭാഷയിൽ ഏകാഗ്രചിത്തമായിരിക്കുന്നതും വളരെ ശ്ലാഘനീയമാണെന്നും ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കുവാൻ തോന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ വിദ്വാന്മാർ പലരും അനുഭവിക്കുന്നതും ഭാഷാകവിതയുടെ നൂതനതകൊണ്ടും, അവരുടെ രാസിച്ചത്തിന്റെ കുടിപതകൊണ്ടും എന്നുള്ളതും ആലോചിച്ചാണുള്ളതാണെന്നും ഇതരഭാഷയും ഇതിന്നു കാരണമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണെന്നും ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ഭാഷാകവിതയുടെ നൂതനതകളെ നന്നായിക്കുന്നതിന്നു

മുമ്പിൽ കാവ്യലക്ഷണാദികളെ കുറിച്ച ആലോചിക്കുന്നത ആവശ്യമാണ്. അതിന്നു ഇവിടെ സ്ഥലം പൊരാത്തതുകൊണ്ടും അതുകളെപ്പറ്റി വരുന്ന പത്രികകളിൽ സവിസ്താരമായി പ്രസ്താവിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ആ ഭാഗം ഇപ്പോൾ നിർത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും പുരാതന കവികളിൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാര, പുനത്തിൽ നമ്പൂരി, കൊട്ടയത്ത തമ്പുരാൻ, അശ്വതി തിരുനാൾ മഹാരാജാവ, മുതലായവരുടെയും; നൂതന കവികളിൽ പൂഞ്ഞാട്ടത്ത നമ്പൂരി, വെണ്മണി അച്ഛൻ നമ്പൂരിപ്പാട്, മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ മുതലായവരുടെയും കവിതകളിൽ രസിക്കാത്തവരെ സഹൃദയന്മാരെന്ന് പറയുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതമില്ല.

സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകൾ പഠിച്ച വിദ്വാന്മാരായിട്ടുള്ളവർ ആദിയിങ്കൽ ഔദ്യോഗികങ്ങളുടെയും മറ്റും അർത്ഥം വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാൽ കൂടിയ മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ, എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അങ്ങിനെ പ്രയാസപ്പെട്ട ഔദ്യോഗികങ്ങളുടെ അർത്ഥമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഒരു കടങ്കഥയുടെ താല്പര്യം മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ കുട്ടികൾക്കുണ്ടാകുന്നതുപോലെ അവർക്കു അർത്ഥത്തിന്റെ ഗുണഭോജനം വെക്കുകയാണെന്നു തന്നെ പ്രത്യേകം ഒരു ചമൽക്കാരം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ ശീലിച്ചു വരുന്നവർ മുളകു അധികമുള്ള കൂട്ടാൻ കൂട്ടിശീലിച്ചു വാങ്ങുക എരുവില്ലാത്ത സാധനങ്ങളിൽ രുചി കുറവാകുന്നതുപോലെ അർത്ഥം സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളതിൽ ചമൽക്കാരം കുറവായി തൊന്നുവാൻ ഇടയുണ്ട്. അപ്പോൾ എത്രയോ എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന സ്വഭാവയിലുള്ള കാവ്യങ്ങൾ നിസ്സാരങ്ങളെന്ന അവർക്കു തൊന്നുന്നത അതുകൊണ്ടല്ല. നൈഷധത്തിൽ അതിസങ്കുചിതയുള്ളവർ സാധാരണയായി കാളിദാസരുടെ കൃതികളിൽ അഭിരുചി കുറവായി കാണുന്നത തന്നെ മെപ്പറഞ്ഞ വാദത്തിന്നു ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു കാളിദാസ കൃതികൾ നൈഷധത്തെക്കാൾ മെലയല്ലെന്നു എരിവില്ലാത്ത സാധനങ്ങൾക്കു സ്വാദില്ലെന്നു ഭാഷാകവിതക്കു സ്വാദുണ്ടെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലോ.

ഇത തന്നെയാണു്, എന്ത ഭാഷയിലുള്ള കവിതയാണു് ച

പുസ്തകം ഫ.

പൃത്തി ക മാ സ ങ്ങ

നമ്പ്ര ഫ.

മംഗളം.

ഊന്നിടുംപൊന്നുണിപ്പട്ടാരു കരമതു കൊണ്ടുളളാരത്താങ്ങലൊട്ടും
ചിന്നിടുംകെശമാടുംതൊട്ടുകുറിവില്പസുന്മാലപട്ടാഭയൊട്ടും
മിന്നിടുംപന്തടി ചൂങ്ങിനെമൃഗമനതാരിട്ടിളക്കിട്ടടുക്കൽ [ന്നെൻ
ചെന്നിടുംഗൗരിതൻപൊക്കുതന്നകരളിൽകണ്ടുഞാൻകമ്പിട്ട
(വെണ്മണി മകൻ നമ്പൂരിപ്പാട.)

കല്യാണീനാടകം.

ഇയ്യടെയുള്ള ഭാഷാകവികളുടെ കൃതികളിൽ ചിലത വളരെ ശ്ലാഘനീയമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണയായി എല്ലാത്തിലും അലഘുക്കളായ ചില നൃപനതകളും കാണുന്നുണ്ടു. ഒന്നാമതായി ചമൽക്കാരത്തിന്നു മുഖ്യമൊതുവായ അപൂർവ്വത അവരുടെ കൃതികളിൽ വളരെ കുറവായിട്ടാണു കാണുന്നതു. നൂതനങ്ങളായ ഭാവങ്ങളെയും കവിതാരീതികളെയും പ്രയോഗിക്കുന്നവർ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ദുർല്ലഭമാണു. സംസ്കൃതകവികളോ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷാകവികളോ പരഞ്ഞതതന്നെ പ്രാസംമുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളൊടു കൂടെ പിന്നെയും പിന്നെയും പരഞ്ഞ

അക്ഷരലക്ഷം.

മുൻകാലങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ വിദ്യാനാമെ വെണ്ടുവ
 ണ്നം കൊണ്ടാടിവന്നിരുന്നു എന്നും, ഇക്കാലങ്ങളിൽ അങ്ങിനെ
 ചെയ്യാത്തനിമിത്തം വിദ്യാഭിപ്രയ്ക്കും ഭാഷാചരിത്രാർത്ഥത്തിന്നും
 ഭാഷാ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾ ഇതിന്നുമുമ്പിൽ പ്രസ്താ
 വിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. ഭാഷാചരിത്രമുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ക
 വകൾക്കു അക്ഷരലക്ഷം കൊടുത്തുവെന്നു കാണുന്നുണ്ടു. വിശെ
 ഷമായ ഏറ്റാകമാണെങ്കിൽ അതിൽ എത്ര അക്ഷരമുണ്ടോ അ
 ത്രയും അക്ഷരങ്ങൾക്കു ലക്ഷം പണം വീതം കൊടുക്കുന്നതിന്നാണു
 അക്ഷരലക്ഷം എന്നു പറയുന്നതു. മഹാകവി കാളിദാസർ ഒരി
 സ്തൽ ഉണ്ടാക്കിയ നല്ലഏറ്റാകത്തിന്നു പ്രതിഫലമായി ഭാഷാ
 ജാവ തന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ കൊടുത്തു എന്ന നാം പ്രസിദ്ധമാ
 യി കെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. രാജ്യം കൊടുത്തുവെന്നും, അക്ഷരലക്ഷം
 കൊടുത്തുവെന്നും പറയുന്നതിൽ അർത്ഥവാദമുണ്ടെന്നു നമുക്കു അ
 ല്ലം ആലോചിച്ചാൽ അറിയാവുന്നതാണു. ചരിത്രത്തിൽ ഭാ
 ജരാജാവ വിദ്യാനാക്കു അർത്ഥദാനം ചെയ്തതായി പറയുന്നതു മുഴു
 വൻ ശരിയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രീഭണ്ഡാരം അജ്ഞാ
 നന്റെ ആവനാഴികപൊലെയൊ പാഞ്ചാചിയാടെ അക്ഷയ പാ
 ത്രം പൊലെയൊ എടുത്താൽ ഒട്ടുണ്ടാത്ത ഒരു സാധനമായിരുന്നി
 രിയില്ലെന്നും. എന്നുമാത്രമല്ല സാധുക്കളും അറിവു കുറഞ്ഞവരും
 ആയ തന്റെ അധികം പ്രജകൾക്കു യാതൊരു ഗുണവും ആ
 രാജാവ ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നുകൂടി അനുമാനിക്കണ്ടിവരുന്നു. ദ്രവ്യമി
 ല്ലതെ പ്രജരക്ഷചെയ്യുവാൻ രാജാവിന്നു അസാധ്യമാണെന്നു
 പറയാനില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു രാജ്യം കൊടുത്തുവെന്നും അ
 ക്ഷരലക്ഷം കൊടുത്തുവെന്നും മറ്റും പറയുന്നതുകൊണ്ടു വിദ്യാ
 യെയും വിദ്യാനാമെയും വഴിപൊലെ സമ്മാനിച്ചിരുന്നു എന്നു
 നമുക്കു വിചാരിപ്പാൻ പാടുള്ളു.

ഒരു രാജ്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു വിദ്യ പ്രകാശിക്കണമെങ്കിൽ അതിനെ രാജാക്കന്മാർ കൊണ്ടുവരുന്നു. മുമ്പത്താരിൽ നാട്ടുനീതിയ മഹാരാജാവ കഥകളിയെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതിൽ ഈച്ചരപ്പിള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഒരു വെച്ചക്കാരനായി തീരുകയില്ലായിരുന്നു എന്ന ഞങ്ങൾ പറയണമൊ. അതുകൊണ്ടു സകലവിധമായ വിദ്യയും പരിഷ്കാരം വരണമെങ്കിൽ രാജാക്കന്മാരാൽ സല്ക്കരിക്കപ്പെടാതെ കഴിവുവരുന്നതല്ല. രാജാക്കന്മാർ സല്ക്കരിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ അതുകണ്ടു നാട്ടിലുള്ള സമ്പന്നന്മാർ അതിനെ പിന്തുടരുകയും അതുനിമിത്തം വിദ്യ വിന്നെയും വളർപ്പാനും എടുവരുന്നതാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്ക്കരുടെ ഇടയിൽ വിദ്യയെ സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളതും അതുനിമിത്തം അവർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണവും ആശ്ചര്യകരമാണു. അവരുടെ ഇടയിലുള്ള ഒരു കവീശ്വരൻ ഇയ്യിടയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു കാവ്യത്തിന്നു പാദം ഒന്നു അഞ്ചു പവൻവീതം പ്രതിഫലം കൊടുത്തുവെന്നു അറിയുന്നു. അക്ഷരചക്ഷു കൊടുത്തതായി നമ്മുടെ ഇടയിലും രാജാക്കന്മാർ ഇയ്യിടയിൽ ഉണ്ടായതായിട്ടുള്ളതിന്നു ഒരു കഥ പറയാം.— കൊച്ചി രാജവംശത്തിൽ കുറിക്കാട്ടിൽ തീപ്പെട്ട മഹാരാജാവ എന്ന ഒരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, അദ്ദേഹം ൯൨൧-ൽ കുറിക്കാട്ട എന്ന ദേശത്തു കിടന്നാണു തീപ്പെട്ടതു. തീപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലം, അതല്ലെങ്കിൽ തീപ്പെട്ടുകു സന്ദവിച്ചുമാസം ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാപൊന്നിനെ അവലംബിച്ചാണു കൊച്ചിമഹാരാജാക്കന്മാരെ സാധാരണയായി ഈ നാട്ടുകാർ കാമംവെച്ചുവരുന്നതു. തിരുവിതാംകൂറിലാണെങ്കിൽ മരിച്ചുകൊല്ലത്തെയോ ജനിച്ച നാളിനെയോ ആശ്രയിച്ചിട്ടായിരിക്കും. കുറിക്കാട്ടിൽ തീപ്പെട്ട രാജാവിന്റെ അവസാനകാലത്തിൽ കൊഴിക്കൊട്ടുരാജാവ യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെട്ട കൊച്ചിയിൽ വടക്കു പകുതി ഏകദേശം മുഴുവൻ കീഴടക്കി, ഇരിങ്ങാലക്കുടയ്ക്കു സമീപമുള്ള മാപ്രാണംവരെ ജയിച്ചു എന്നാണു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതു. ഇതു പടിഞ്ഞാറു കൊവിലകത്തെ സാമൂരിമഹാരാജാവാണു. കൊഴിക്കൊട്ടു രാജവംശം മൂന്നുകൊവിലകമായി തിരിഞ്ഞുപാങ്ങുന്നതിൽ യുദ്ധസാമന്ത്രിയും അധികമായി കണ്ടിട്ടുള്ളതു പടിഞ്ഞാറു കൊവിലകത്തായാണു.

ആ കൊവിലകത്തെ രാജാക്കന്മാർ മൂപ്പ കിട്ടിയത് കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ നെരെ യുദ്ധത്തിന്ന ഭരണുകയാണ ആട്ടുത്തെ പണി. അവർ അധികകാലം മൂപ്പ കിട്ടിയിരിക്കുവാൻ യോഗം വന്നിട്ടുമില്ല. യുദ്ധസാമന്ത്രിമുള്ള രാജാക്കന്മാർ ദീർഘായുസ്സുണ്ടാവാൻ പ്രയാസമാണെന്ന പ്രത്യേകം പറയാനില്ലല്ലോ. ഇദ്ദേഹം ഏകദേശം പത്ത കൊല്ലത്തോളം തൃശ്ശിവപേരൂർ പാട്ടു. ഇതിനിടയിൽ കൊച്ചിയിൽ ഒന്ന രണ്ട രാജാക്കന്മാർ തീപ്പെട്ട ഫെതുവാൽ കൊഴിക്കൊട്ട രാജാവിന്ന വളരെ അലാഗ്നംകൂടാതെ തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിപ്പാൻ സംഗതി വന്നു. കൊച്ചിയിൽ തീപ്പെട്ട മഹാരാജാവിന്ന മൂപ്പകിട്ടിയഉടനെ യുദ്ധത്തിന്ന ഭരണുകയും വിട്ടുപോയിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ തിരിയെ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

സാമൂരിരാജാവ തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിക്കുന്നകാലത്ത അദ്ദിക്കിലുള്ള ജനങ്ങളെ തന്നിന്ന സ്വാധീനമാക്കുന്നതിന്ന പ്രയത്നം ചെയ്തു. അന്ന ജനങ്ങളിൽ പ്രബലന്മാര നമ്പൂരിമാരായിരുന്നതുകൊണ്ട അവരെ സ്വാധീനമാക്കുവാനാണ അധികം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത. മലയാള ബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂരിമാർ തൃശ്ശിവപേരൂർ, തിരുനാവായ ഇങ്ങിനെ രണ്ടുയോഗമായി പിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ തിരുനാവായ യോഗം കൊഴിക്കൊട്ട കൂറം മറെറത കൊച്ചിക്കൂറും ആണെന്ന നമുക്ക എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. അതിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ യോഗക്കാരെയും തന്നിന്ന സ്വാധീനമാക്കുന്നതിന്ന നല്ല തരമായി എന്ന വിചാരിച്ചാണ സാമൂരി പ്രയത്നം തുടങ്ങിയത. നാലാമത്തെ ഉപായംകൊണ്ട സ്വാധീനമാക്കിയെന്ന വരുത്തുന്നത നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്ന ആ ബുദ്ധിമാൻ അറിഞ്ഞതിനാൽ ആട്ടുത്തെ രണ്ടുപായങ്ങളാണ നമ്പൂരിമാരുടെ നെരെ പ്രയോഗിച്ചത. അങ്ങിനെ നിബ്ബന്ധിച്ചുകൊണ്ട വരുത്തുന്നകാലത്ത പെരുമനം ഗ്രാമത്തിൽ ചെന്ന കിരാങ്ങാട്ട ഗ്രാമത്തിൽ തെക്കിനിയെടത്തെ ഒരു നമ്പൂരിപ്പാട തൃശ്ശിവപേരൂർ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു, അദ്ദേഹം ഒരു ഞ്ഞാകമുണ്ടാക്കി സാമൂരിരാജാവിന്ന കൊടുത്തു.

“മാടക്കുമാരമണബാഹുബലാഭിമുഖാ
സേയംസഭാപരവശേതിനശങ്കനീയാ
ഏകാകീനീനിശിചരാലയമധ്യഗാവി
കിരമാഭദ്രദയിതാദശകണ്ഠമാവ”

അതിന്റെ ഭാഷാ:—

“പരവശമതിലാകില്ലെന്നമെകൊച്ചിരാജൻ
കരബലമതുകാക്കുന്നിസ്സഭാശങ്കവെണ്ടോ
പരമൊരുണയെന്നുരാഘവൻപതിരാത്രി
ബരരിടയിൽവസിച്ചുരാവണാധീനയാക്കൊ”

ഇത കെട്ടപ്പെടാൻ കൊച്ചിരാജാവിന സന്തോഷമായിരുന്ന പാ
വാനില്ലല്ലോ. അക്കാലത്ത അനവധി സ്വത്തുണ്ടായിരുന്ന കാ
ഞ്ഞൂര എന്ന ഒരു തറവാട അന്യംവന്ന കിടന്നിരുന്നു. അതിൽ
ഭാരതപ്പുഴയ്ക്കു തെക്കുഭാഗമുള്ള ഭൂമിയെല്ലാം തെക്കിനിയെടത്ത ന
മ്പൂരിപ്പാട്ടിലെക്കു കൊടുത്തു. ഇന്ന ദേശമംഗലത്ത മനയ്ക്കുലയ്ക്കു
ള്ള വസ്തുക്കളിൽ അധികവും ഇങ്ങിനെ കിട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നാണു
പറഞ്ഞ കെൾക്കുന്നത. കൊച്ചിയിലെ പണം പുത്തനായിട്ട ഗ
ണിക്കുന്നതായാൽ ഈ ഏറ്റാകത്തിന്ന ഏകദേശം അക്ഷരപക്ഷം
തന്നെ കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്ന സംശയിക്കാം. അക്ഷരപക്ഷം കൊ
ടുക്കത്തക്കുഗുണം ഈ ഏറ്റാകത്തിന്നുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നി
ല്ല. ഏറ്റാകഗുണം കണ്ടിട്ട മാത്രമാണ ഇത്രയും ദ്രവ്യംകൊടുത്തത
എന്നും ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. വിദ്വാന്മാരെയും വിദ്വതയെയും വെ
ണ്ടുംവണ്ണം സമ്മാനിച്ചിരുന്നുവെന്ന മാത്രമേ ഞങ്ങൾ സാധി
യ്ക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു ഇന്നുള്ള രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ പൂർവ്വി
കന്മാരും നടന്നമാതിരിയിൽ വിദ്വാഭിവൃദ്ധിക്കും ഭാഷാപരിഷ്കാരത്തി
ന്നും വെണ്ടവിധം യത്നംചെയ്തു അവർക്കും നാടിന്നും സുഖവും യ
ശസ്സുംമെല്ലമെൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

പുസ്തകം ഫ.

മ ക ര മാ സ ങ്

നമ്പർ ൪.

മംഗളം

സിന്ധുശ്രീവിളങ്ങുരുചിര രചിയൊടുപുഞ്ചിരിക്കാഞ്ച
ലൊട്ടം മന്ദാക്ഷത്തൊടുമൊമൽകരമരിൽവിലസുംമാലതീമാല
യൊട്ടം । നന്ദിക്കുംമാറുരുന്തിരുവടിയെവരിച്ചീടുവാൻമൊദമൊ
ട്ടം മന്ദചെല്ലുന്നകുന്നിൻമകളുടെകളർമൈപെന്തുണൊന്നെന്തി
ടുന്നെൻ॥

(കൊടങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിരമ്പുരാൻ)

✓ കാവ്യോദ്ദേശം.

കാവ്യങ്ങൾവായിക്കുകയും അതുകളിൽരസിക്കുകയും ചെയ്യു
ന്നവർ നമ്മുടെകൂട്ടത്തിൽ പലരുമുണ്ടെങ്കിലുംഅതുകളുടെ ഗുണാ
ഗുണങ്ങളെസൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നവർ വളരെഉണ്ടാ എന്ന സം
ശയമാണു. വായിക്കുന്നവരിൽപലരും ഓരോ കവിതകളെകുറിച്ച്
അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നത ഏകദേശം സംഗീതജ്ഞാനമുണ്ടെ
ന്നുള്ള അഭിമാനംമാത്രമുള്ളവർ അകാലത്തിൽ താളംവിടിക്കുക

ആദികൈരളചരിത്രം.

മലയാളത്തിൽ ഇപ്പൊഴുള്ള ജനങ്ങളെ ഏതദ്ദേശീയനാ
രെന്നും അന്യദ്ദേശീയനാണെന്നും രണ്ടുഭാഗമായി വിഭജിക്കാം. ഇ
തിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവർ മലയാളത്തിൽ ആദികാലംമുതൽ വ
സിച്ചുവന്ന ആദിമനിവാസികളായ നികൃഷ്ടജാതിക്കാരും രണ്ടാമ
താ പറഞ്ഞവർ ഭാരതദിക്കുകളിൽ നിന്ന മലയാളത്തിൽവന്ന പാ
ൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു മലയാളികളായി തീർന്നവരും ആകുന്നു. ഇ
തു തുടങ്ങിയ അധികകാലമായി മലയാളത്തിൽ വസിച്ചുവരുന്നു എ
ങ്കിലും മലയാളികളോട യോജിക്കാതെ അശേഷം തിരിഞ്ഞനി
ല്ക്കുന്നവരായും ചിലരുണ്ടു. ഏതദ്ദേശീയനാണെന്നവരിൽ അതി
യേറേയും കൃഷിയുടെ ആവശ്യത്തിന്നു പ്രത്യേകമായി ഉപയോ
ഗപ്പെടുത്തിവരുന്നവരുമായ ചെറുമർ, പുലയർ, വെട്ടുവർ മുത
ലായവരും കാടുകളിലും മലകളിലും വസിച്ചുവരുന്ന കുറവർ, പാ
ണർ, കുറിച്ചിയർ, മലയർ, കാടർ മുതലായവരും ഉൾപ്പെടുന്നു.
അന്യദ്ദേശീയനാണെന്ന കൂട്ടത്തിൽ നമ്പൂരിമാർ, നായന്മാർ ഇവ
രിൽനിന്നുണ്ടായ സങ്കരജാതികൾ, ദിഗ്ഗേദത്താൽ തിര്യർ, ഇഴ
വർ, ചൊവന്മാർ, മന്നാന്മാർ, എന്നിങ്ങിനെ പലവിധത്തിൽ
പെര വിളിച്ചുവരുന്നവർ, സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ, ഇവർ
തൽ പരദേശത്തുനിന്നുവന്ന മലയാളത്തിൽ കുടിയെറിയത്താൽ
വെറെ അനേകജാതിക്കാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. അവരിൽ ഒന്നാമതാ
യി മലയാളത്തിൽ വന്നതു തിര്യരാകുന്നു എന്നും തിര്യർ എന്ന

പദം ദീപർ എന്ന പദത്തിൽനിന്ന ലോപിച്ചതും ദീപിൽനിന്നുവന്നവർ എന്നതും വ്യഭാസം എന്നും ഈഴവൻ എന്ന പദം സീഴം അല്ലെങ്കിൽ സിംഹം എന്നതിൽനിന്ന ഉത്ഭവിച്ചതാകുന്നു എന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി വന്നവർ തിയ്യരാകുന്നു എന്ന പറയുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്ന വിശദമാവുന്നില്ല.

അവർ ദക്ഷിണദിക്കിൽനിന്നു വന്നു എന്നും മലയാളത്തിൽ തെങ്ങുകൾ ആദ്യമായി കൊണ്ടുവന്നത അവരാകുന്നു എന്നും ഒരു കിംവദന്തി ഉണ്ട്. തെങ്ങു അല്ലെങ്കിൽ തെൻകായി എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം തെക്കൻദിക്കിലുള്ള ഫലം എന്നാകുന്നു എന്ന ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെ തിയ്യരാണ് ആദ്യം മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതെന്ന വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവർ ദക്ഷിണദിക്കിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്ന പറയുന്നത. മലയാളരാജ്യത്തു തെങ്ങുകൾ അധിക സമൃദ്ധിയായി ഉള്ളതുകൊണ്ടു അതിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുപരുന്നതായ നാളികേരം എന്ന പദത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്തിൽനിന്നു മലയാളരാജ്യത്തിന്നു കേരളമെന്ന പെരുണ്ടായി എന്ന രേഖപ്രായം ചിലർക്കുണ്ട്. തെങ്ങു മലയാളത്തിൽ വളരെ പുരാതനകാലംമുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ഉദ്ദേശം ക്രിസ്താബ്ദം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായ “പെരിപ്ലസ്” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളരാജ്യവും ഗ്രീസ്, ഈജിപ്തു മുതലായ പശ്ചിമരാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ നടന്നുവന്നിരുന്ന കച്ചവടത്തിൽ മലയാളത്തിൽനിന്നു അയച്ചിരുന്ന ചരക്കുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ വൃക്ഷത്തെ കുറിച്ച് അതിൽനിന്നു ഉണ്ടാകാവുന്ന അനേകവിധമായ സാധനങ്ങളെക്കുറിച്ച് യാതൊന്നും പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നില്ല. ആകാലത്തു ഈ വക വൃക്ഷങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭൂമിയിലെ കല്പകവൃക്ഷമെന്നു പറയാവുന്നതും മനുഷ്യർക്കു അതിന്റെ സകല അംശങ്ങളും ഉപകാരപ്പെടുന്നതുമായ നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് അതുകളുടെ ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് നാളികേരകിലും മെല്ലറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരിക്കലും കാണാതിരിക്കുന്നതല്ല. ക്രിസ്താബ്ദം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ആറാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ മലയാളരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നതായ യാതൊരു ഗ്രന്ഥം

നമ്മങ്ങളിലും ഈ വക വൃക്ഷങ്ങളെപ്പറ്റി ഒന്നും കാണുന്നില്ല. എ
 ന്നാൽ ചിലവൃക്ഷങ്ങളെയും അതുകൂടെ ഫലങ്ങളെയും കുറിച്ച
 ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിവരണങ്ങൾ നൊക്കുമ്പോൾ
 ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ല പറയു
 ന്നത എന്ന സംശയംതോന്നും. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാള
 രാജ്യത്തു വന്നുപോയതായ ഒരു ഭൂസഞ്ചാരി ഈ വൃക്ഷത്തെപ്പറ്റി
 പറയുന്നത നൊക്കുമ്പോൾ ആ കാലത്തു മലയാളത്തിൽ നാളി
 കേരവൃക്ഷങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന നിസ്സംശയ
 മായി പറയാം. അയാൾ നാളികേരമെന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്നു
 ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ “ആശിപ്പു” എന്നൊരുപദം ഉപയോഗിച്ചതാ
 യി കാണുന്നു. നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ ആദ്യംകൊ
 ണ്ടുവന്നത തിയ്യരാകുന്നു എന്ന ചിലർ പറയുന്നത യഥാർത്ഥമാ
 ണെങ്കിൽ അവർ ഈ ദിക്കിൽവന്നത ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെയും
 ആറാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെയും എടക്കായിരിക്കണം. ഈ ജാതിക്കാർ
 മലയാളത്തിൽ വന്നതിനെക്കുറിച്ചുകേരളോല്പത്തിയിൽപറയുന്ന
 കഥ ശരിയെന്ന വിചാരിക്കുന്നതായാൽ അവർ വന്നത ഒടുവില
 ത്തെ ചെറുമാൻപെരുമാളായ ഭാസ്കരവിവർമ്മ പെരുമാളുടെ കാ
 ലത്താകുവാൻ പാടുള്ളു. എന്നാൽ സ്ഥാണുരവിഗുപ്ത പെരുമാൾ
 സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു എഴുതി കൊടുത്തിട്ടുള്ള താമ്രശാ
 സനത്തിൽ തിയ്യരുടെ യോഗത്തെപ്പറ്റി ചിലപ്രസ്താവങ്ങൾ ഉ
 ണ്ടെന്നതന്നെയല്ല അവരുടെ യോഗത്തിൽ പ്രമാണിയായി ഒ
 രാൾ ഉള്ളതായും അവർക്കു തളപ്പചകാശമെന്നും ഏണിഅവകാശ
 മെന്നും രണ്ടു പ്രത്യേക അവകാശങ്ങൾ ഉള്ളതായും പറഞ്ഞു കാ
 ണുന്നു. മെപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു പ്രത്യേകവകാശങ്ങളും അവരുടെ തൊ
 ശിച്ചിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ
 താമ്രശാസനത്തിൽ അവരെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കപ്രാധാന്യം
 അവർക്കുണ്ടാകുവാനും അവർ ഒരു യോഗമായിചെന്ന് തങ്ങൾക്കു
 ചില പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളെ രാജാവിങ്കൽനിന്നു വാങ്ങുവാ
 നും ഉള്ള പ്രാപ്തി അവർക്കുണ്ടാകുവാനും അവർ രാജ്യത്തുവന്ന
 ഉടൻതന്നെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു ഈ താമ്രശാസനം
 ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വളരെകാലം മുമ്പുതന്നെ അവർ മലയാളത്തി
 ൽവന്നു കടിയെറി എന്ന ഏകദേശം തീർച്ചയായി പറയാം.

എന്നാൽ ഈ താമ്രശാസനം എഴുതിയ കാലത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ട്. കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുവാൻ കുറെ പ്രയാസമായും കാണുന്നു. ചിലരുടെപക്ഷം ഇത കല്പബുദ്ധം നന്ദപുരം-ാം വർത്തിന്നശരിയായ ക്രിസ്തുവർഷം ൨൮൦-ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതാകാം ചാറുവൻ സാപ്പർഐസാ എന്നൊരാൾക്കു എഴുതികൊടുത്ത ഒരു ആധാരമാകുന്നു എന്നാണ്. ഇതുടയിൽ ഈ താമ്രശാസനത്തെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു കാണുന്ന ചില മഹാനാരായ വെള്ളക്കാർ മെല്ലറത്തെ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഫാഗ്ഗ് എന്ന ജർമ്മൻപണ്ഡിതൻ ഇത ക്രിസ്തുബുദ്ധം വേതാം നൂററണ്ടിൽ ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നു. ബെണ്ണൽ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്പണ്ഡിതൻ ഇത ക്രിസ്തുബുദ്ധം ൭൪-ാമാണ്ടിൽ എഴുതിയതായ വെരെ ഒരു താമ്രശാസനം ഉണ്ടായി. ഏകദേശം അമ്പതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം എഴുതിയതായിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഏതവിധത്തിൽ ഇരുന്നാലും തിയ്യർ മലയാളത്തിൽ ആദ്യംവന്നതെന്നു ചൊല്ലാമെന്ന കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രബലപ്പെട്ടതും വിശ്വസിക്കത്തക്കതുമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ കിട്ടുവാൻ അസാധ്യമായി കാണുന്നു.

പെയ്യാവഴിക്കുമഴയുമുഴുകിക്കളിപ്പാ
നയ്യാതണത്തജലവുങ്കളുവുചുരുക്കം ।
കയ്യാലവെണമവിലങ്കളഭാഷിണീകെ
ളിയ്യാളുകൾക്കുവിഷമംപരദേശവാസം ॥

— ൦ —

ദയയൊരുലവലേശംപൊലുമില്ലാത്തദേശം
കിടന്നുവരദേശംപാക്കിലത്രത്തമൊശം ।

പാതിപ്രത്യുനിഭാനം.

മുൻ വിവരിച്ചപ്രകാരം ശൈതകേതുവിനെപ്പോലെയുള്ള അഭിപ്രായക്കാർ കാലാന്തരത്തിൽ വർദ്ധിച്ചവരികയാലും അന്യജ്ഞാതനായ പുത്രന്മാർ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു പിതൃപ്രതിവരികയില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസം പരക്കുകയാലുമാണു പാതിപ്രതാഡമ്ബങ്ങളെക്കുറിച്ചു ജനങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ അനേക ഭേദങ്ങൾ ക്രമേണ സിദ്ധിച്ചത. ഭർത്താവിന്റെ അനുമാതിയൊടു കൂടിയൊ അല്ലാതെയൊ ആകട്ടെ വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പാ പിമ്പാ ആകട്ടെ ഭർത്താവു ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴോ മരിച്ചതിൽ പിന്നെയോ ആകട്ടെ യാതൊരിക്കലും ക്രമമായി വിവാഹം കഴിച്ച ഭർത്താവിനെ കഴിച്ചു മറുയാതൊരു പുരുഷനെയും അംഗീകരിക്കുകയൊ മൊഹിക്കുക പൊലുമൊ ചെയ്തപോകരുതെന്നും അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അധഃപതനം വന്നുപോകുമെന്നും കൂടാതെയുള്ള അഭിപ്രായം കാലാന്തരത്തിൽ സജ്ജനസമ്മതമായി വീണു. സത്തുക്കളുടെ അഭിപ്രായം പ്രായേണ ഇങ്ങിനെ ആയപ്പോൾ ക്രമേണ നവീനസൂതികളിലും നവീന പുരാണകഥകളിലും പാതിപ്ര

തുഞ്ച ഈ വിധം വിവരങ്ങൾ കേൾക്കുന്നവർക്കു നവീനകാലങ്ങളിലെ ആചാരവും ഇവക്കനുസരിച്ചതെന്നായി തീർന്നു. മലയളുത്തിലെ ബ്രാഹ്മണസ്മൃതികൾക്കു അനുപുഷ്പ സംഭാഷണപുരുഷദർശനവും പൊലുംകൈവലം പാടില്ലെന്നും ബ്രാഹ്മണസ്മൃതിയെ വൃഥിച്ചരിച്ചു പുരുഷനുകൂടി ജാതിഭ്രഷ്ടനെന്നും മറ്റുമുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ദേശാചാരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മാത്രമേ ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ സ്മൃതികളുണ്ടാകുവാൻ തക്കയാഗ്രന്ഥർ മലയാളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അവരുടെ സ്മൃതികളിൽ ഈ ദേശാചാരങ്ങളെക്കൂടെ പതിവുതായത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ചെക്കുമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണു ഓരോരോ ജാത്യാചാരങ്ങളും ദേശാചാരങ്ങളും സജ്ജനസമ്മതങ്ങളാകുംതൊറും സ്മൃതികളാൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

എന്നാൽ പ്രാചീനന്മാർ ഭാര്യ അന്യനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ലാതെ ഇരിപ്പാനും 'താപസദിജദൈവസമ്മതം' ആയിരിപ്പാനും നവീനന്മാർ അതിൽ അധികവിരോധം സംഭവിപ്പാനും 'ചാതിവ്രത്യപുരുഷാണാംനാരിമാക്കല്ലാവകും' എന്നതൊന്നുവാനും എന്നാണു കാരണം. ജനപരിഷ്കാരവും അതിനാൽ സിദ്ധിച്ച അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും തന്നെയാണു അതിന്റെ കാരണം. ഇതിന്റെ താല്പര്യം കുറെ വിസ്താരമായി പ്രസ്താവിച്ചാലെ സ്പഷ്ടമാകുമുള്ളൂ.

ക്രമമായ രാജ്യഭരണവും ശിക്ഷാരക്ഷകളും കാത്തിരുന്നു പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ കയ്യുക്കുള്ളവർകാൽക്കാരനായിരുന്നുവെന്നാൽ സർവ്വധനസംരക്ഷക്കും പ്രത്യേകിച്ചു 'വാല്കൃത്തിൽ' മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ആത്മരക്ഷക്കും പുത്രസമ്പത്തോളം മുഖ്യമായിട്ടു യാതൊരു സമ്പത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിതൃകർമ്മങ്ങൾക്കും വംശപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും പുത്രന്മാരില്ലാതെ യാതൊരു നിവൃത്തിയുമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അയൽദേശക്കാരായിട്ടു എപ്പോഴും ശണ്ണയും യുദ്ധവും ഉണ്ടായികൊണ്ടിരുന്ന പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഒരുവനു എത്ര പുത്രന്മാരുണ്ടായാലും തൃപ്തിയായിരുന്നില്ല. ഈ അവസ്ഥക്കൊണ്ടാണു സ്മൃതികളിൽ ൧൨ വിധം പുത്രന്മാരെ സ്വീകരിപ്പാൻ കാരണം. ഇവരിൽ ഒരാൾക്കു എന്ന പുത്രൻമാത്രമേ പിതാവിന്റെ ബീജത്തിൽനിന്നുണ്ടായവനായിട്ടുള്ളൂ എന്നും പുത്രികാപുത്രൻ, ദ

തകൻ, ക്രിത്രിമൻ, കൃതകൻ, അപവിദ്ധൻ, സ്വയംഭൂതൻ, എ
ന്നീ നൂ വിധം പുത്രന്മാർ ഭാരതം ഭരണസമ്പ്രദായത്താൽ സ്വീ
കരിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്നും ക്ഷേത്രജൻ, ഗുഹജൻ, കാന്നിനൻ സ
ഹോഡജൻ, പൗനർവൻ എന്നീ ൫ വിധം പുത്രന്മാർ സൂക്ഷ്മ
ത്തിൽ ഭർത്താവല്ലാത്ത പുരുഷനെ സ്വീകരിച്ചുണ്ടായ പുത്രന്മാരാ
ണെന്നും ഇതിന്നു മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നവീനകാല
ങ്ങളിൽ ഈ ഒടുവിൽപറഞ്ഞ ൫ വിധം പുത്രന്മാരെയും വ്യഭിചാ
രിപുത്രന്മാരെന്നല്ലാതെ പറയുകയില്ല. പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഇ
വർ വിതുകർമ്മങ്ങൾക്കു അർഹതയും പിതൃസ്വത്തിന്നു അവകാശ
വും ഉണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ നവീനകാലങ്ങളിൽ ക്രമമായ രാജ്യഭരണത്താൽ
ജനങ്ങൾക്കു ശത്രുഭയം വളരെ കുറഞ്ഞും പരിഷ്കാരം വർദ്ധിച്ചുംവ
രികകൊണ്ടും വിതുകർമ്മത്തിന്നു ഭരണസമ്പ്രദായത്തെ വെണമെ
ന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ ഭരണകപുത്രന്മാരായും ഫലക്കുറവിലെന്നും ഉള്ള
അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രബലപ്പെട്ടു വരികകൊണ്ടും ശേഷമുള്ള ൧൦
വിധം പുത്രന്മാരെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വെട്ടുപ്പും സുഖവും
ഭംഗിയും കൈകളിലെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഭരണത്തക്കയൊക്കെ
ണ്ടും ഭരണസന്നം ഭരണകനും ഒഴികെയുള്ള പുത്രന്മാർപ്രായേണന
ടപ്പില്ലാതെവന്നു. മലയാളത്തിൽ പുത്രികാപുത്രനും മിഥിലഭരണത്ത
കൃത്രിമപുത്രനും ഏതൊക്കെ ഭിന്നമായി ഇല്ലാത്തതും നടപ്പുണ്ടു.

പ്രാചീനന്മാർ ഭാര്യപുത്രിമുതലായ സ്ത്രീകളെ അവരുടെ ഉ
ടമസ്ഥന്റെ ഒരു ജീവധനമായിട്ടെ ഗണിച്ചിരുന്നുള്ളു. ആട, പ
ശു, അടിമകൾ, ഭാര്യ, വിവാഹംകഴിയാത്ത പുത്രി— ഇവയൊ
ക്കെ ഒരുപോലെ ഉടമസ്ഥന്റെ ജീവധനങ്ങളും അവയിൽ സ
ന്തതി ഏതവിധമുണ്ടായാലും ഉടമസ്ഥന്റെ മുതലെടുപ്പുമായിരു
ന്നു. ഒരു സ്ത്രീയിൽ അന്യൻ ഒരു പുത്രനെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചാൽ അ
തു ആ അന്യനെ നഷ്ടവും ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവിന്നു ലാഭവുമാ
യിരുന്നു. ഭാര്യയില്ലാത്തവർ അന്യന്റെ ഭാര്യയെ കുറെദിവസ
ത്തെക്കു പാട്ടുത്തിന്നവാങ്ങി വിളയെടുത്ത ഉടനെ സ്ത്രീയെ അവ
ളുടെ ഭർത്താവിന്നു തിരിയെകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം “പുരാതന
മാംധർമ്മമിദംതാപസദിജദൈവാദികൾക്കു മനുരത്നം” ആയിരുന്നു.
ഭൂമിയുടമസ്ഥന സംഗതിവശാൽ കൃഷിചെയ്യാൻ തരമാകാത്ത

ൽ ഒരു കൃഷിക്കാരനെ പാറ്റിച്ച കൃഷിചെയ്ത വിളയെടുക്കുന്ന സ
പ്രദായപ്രകാരം പുത്രസമ്പത്ത നെടിയിരുന്നുകാലവുംവളരെ പ
ണ്ടെന്ന പറയാനില്ല.

എന്നാൽ നവീനന്മാർ പരിഷ്കാരനിമിത്തം ഈ വക ആഭാ
സാചാരങ്ങളെ കൈവലം തൃജിച്ചുവെന്നുമാത്രമല്ല ഭാര്യയെ ഭർത്താ
വിന്റെ രേഖ്മായിട്ടു കൂടെയാണു ഗണിക്കുന്നത. അത്രപ്രതിപ
ത്തിയുള്ളഭാര്യ അന്യാധീനയായി ചൊക്കുന്നത ഭർത്താവിനൊരിക്ക
ലുംസുഖമായിവരികയില്ലല്ലോ. തനിക്കുനന്നെന്നതാപ്പറ്റുമായി സാ
ധീനത്തിലുള്ള ഒരു പദാർത്ഥം യാതൊരുവിഷ്ണുവുംകൂടാതെ തനിക്കു
തന്നെ അനുഭവിക്കുമാറാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എല്ലാമനു
ഷ്ഠിക്കും സാമാജമാണല്ലോ. ഈ ആഗ്രഹംതന്നെയായിരിക്കണം ദ
മ്പതിമാരിലാരെങ്കിലും അന്യസംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നതിൽ മറ്റൊരാ
ൾക്കു അതിയായ ഈഷ്യതയുണ്ടാവാറുള്ള മദ്ധ്യകാരണം. എന്നാ
ൽ ഏതൊരുവിധത്തിലൊക്കെയും പുത്രസമ്പത്തുണ്ടാക്കണമെന്ന
ുള്ള അത്യാഗ്രഹംനിമിത്തം തന്നാൽകൃഷിചെയ്യാൻകഴിയാത്തഭൂ
മിയെകഴിക്കാണക്കാരനെക്കൊണ്ടു ഫലവത്താക്കിത്തീർത്ത മുതൽ വ
ലുപ്പിക്കുംപൊലെ ഭാര്യയെഇതിനുള്ളൊരു യന്ത്രമായുപയോഗി
ച്ചുവന്നിരുന്ന പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഈ ഈഷ്യതയ്ക്കു കാരണമു
ണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്യനുവെണ്ടിദൈവക്ലേശം ചെയ്യുന്നതിൽ ആ
ർക്കും മോഹമുണ്ടാകയില്ലെങ്കിലും ദിവസവൃത്തിക്കുവെണ്ടത സമ്പാ
ദിപ്പാനായിട്ടു ജനങ്ങൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ അന്യാഗ്രഹം
ചെയ്യുന്നതുപൊലെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുംകൂടെഅത്യാവശ്യമായ പുത്ര
സമ്പത്തിനുവെണ്ടി ഭാര്യയെ “നിയോഗിക്കുന്നതിൽ” മെല്ലാ
ഞ്ഞ ഈഷ്യത ജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുവാനെടയില്ലല്ലോ. തനിക്കുവെ
ണ്ടിതാൻതന്നെചെയ്യുന്നകാര്യങ്ങളിൽആർക്കുണ്ടു പുസനമുണ്ടാവു
ക. നവീനകാലങ്ങളിൽ പുത്രസമ്പത്തിനുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തി
ന്റെ കാരണങ്ങൾ വളരെ നശിച്ചുപോയതിനാൽ മെല്ലാഞ്ഞ
പ്രവൃത്തി ചെയ്യാനുള്ള കാരണവും കൈവലം ഇല്ലാതെയായി. അ
തിനാൽ ഭാര്യ അന്യസംസർഗ്ഗംചെയ്യുന്നതു ഭർത്താവിനുവെണ്ടിയ
ല്ലാതെവരികയും അപ്പൊൾ മുൻപറഞ്ഞ ഈഷ്യത പ്രകാശിപ്പാ
നിടയായിവരികയുംചെയ്തു. ഈ സ്ഥിതി വന്നപ്പൊൾമാത്രമേ അ
ന്യസംസർഗ്ഗത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെപറ്റി ആലോചിച്ചാൻ

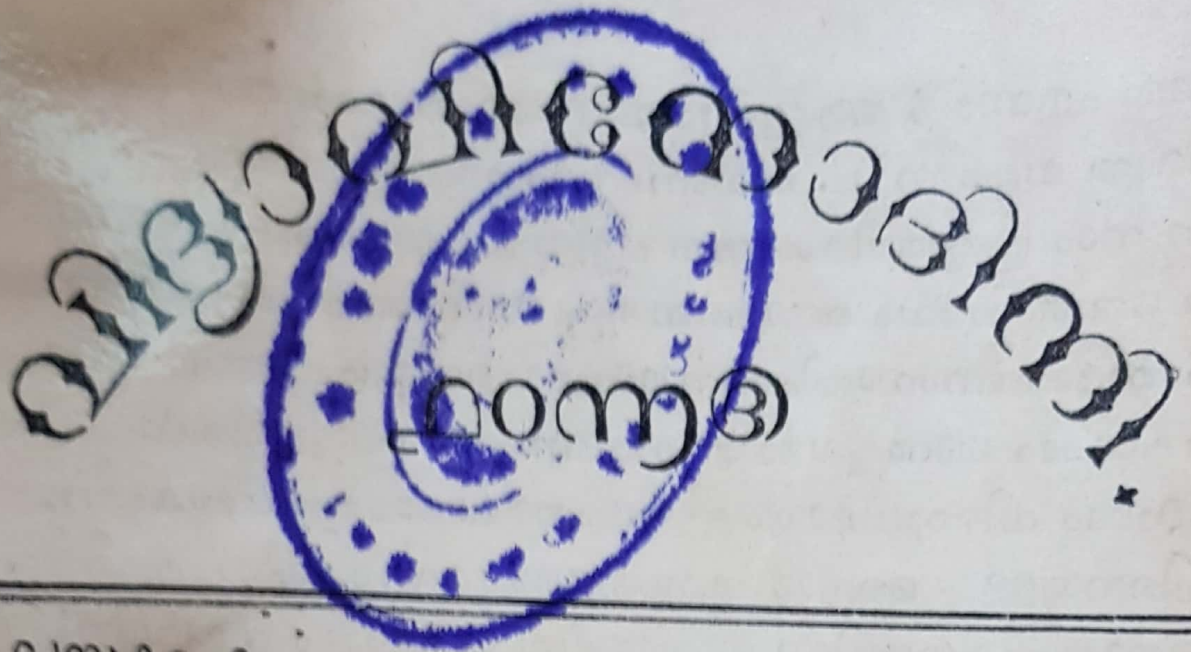
മനുഷ്യസംഗതിവന്നുള്ള. ഭാരപ്രവൃത്തികളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ
 െ ഭാരസംഗതിവശാലും കാലാന്തരംകൊണ്ടുമല്ല ജനങ്ങൾക്കു
 ബാല്യവും അനുഭവവുമാകുന്നത. ജനങ്ങൾക്കു കാലാ
 ന്തരത്തിൽ ബാല്യമായിവന്ന അനുസംസ്കാരദോഷങ്ങളും മെ
 ല്ലാഞ്ഞ ഇഷ്ടതെക്കു അനുക്രമങ്ങളായിതന്നെ സംഭവിച്ചു.

★ അനുസംസ്കാരം അനുവദിച്ചാൽ ആ അനുസ്കാര രൂപമാ
 ണം, ബുദ്ധിചാതുര്യം, വാങ്മാധ്യം, യശസ്സ്, ധനം, ശൈത്യം,
 വിദ്യ, മുതലായ അനേക കാരണങ്ങളാൽ ചിലപ്പോൾ സ്ത്രീക്കു
 അവനിൽ അധിക സൗന്ദര്യം ഭർത്താവിൽ വിരക്തിയും വന്നു
 പോയെക്കാം. ഭർത്താവിന്റെ അനുഭവത്തിനോടുള്ള അനുഭവ പ്രാ
 പിക്ഷയ്ക്കൊന്നും അവൾക്കു ആ അനുഭവം കൂടാതെയും കൈവലം
 തന്റെ ഹിതംപോലെ അപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കുവാൻ നില്ക്കുന്ന
 തയും ധൈര്യവും സിദ്ധിക്കും. അനുസംസ്കാരം വർദ്ധിക്കുന്നതും
 മെല്ലാഞ്ഞ അപകടത്തിന്നും അനുബന്ധംകൊണ്ടുള്ള പുത്രന്മാർ
 പാദനത്തിന്നും സംഗതി വർദ്ധിച്ചുവരും. വൃദ്ധിചാരത്തിന്റെദൃ
 ഷ്ട്യം ഇത്രയുമല്ല.

ആയസ്സംധനവുമാപസ്സുസുഖവുമാൽകിത്തിയുംകാത്തിയും
 തന്നെപ്പറ്റിതന്നിക്കുചെതസിജനിക്കുന്നൊരുസംഗ്രഹവും ।
 മാനംബന്ധജനാദിസമ്മതമെന്നൊന്നുതന്നെസൗഖ്യംവ്യാപ്തിയും
 വിരാനന്ത്യനിലാഗ്രാമംയുവതികൾക്കെത്തുന്നതെവംഗുണം ।

ഹാലൈമാലൈപങ്കത്തൊടുക്കിയണിയിച്ചൊന്നുനന്നുറങ്ങി
 നെലൈനീലാഞ്ചനംചെത്തണിമുടിയതിലമ്മാലനാലഞ്ചുചുറ്റി ।
 ചാലൈമാക്കാടണച്ചുക്കുറ്റമുലയുഗളംനല്ലിയെററയെശൊഭാ
 താലൊലിക്കുന്നകൊലാമലമിയലിനബാലൻപടംകമ്പിടുന്നെൻ ।

(പരവർ കെ. സി. മെ. ശവപ്പിള്ള.)

പുസ്തകം ൧.

കി. ര. മ. ഓ. സ. ര.

നമ്പർ ൫.

மௌனம்.

താമണ്ണാഭോഗഭാരത്തൊടുമതിപ്പുപകാദിതുബിംബത്തിനെക്കാ
ളാമണ്ണത്തൊടുമംഗത്തൊടുമുപകുലയുംമന്ദഹാസങ്ങളൊടും
കാമണ്ണത്തുത്തരങ്ങാകിനകടമിഴിയാൽകൊഴുവിട്ടെഴുമെഴും
പാമണ്ണിക്കാത്തുവാഴുംഭഗവതിപകുതിട്ടെഹമെദൈഹിമൊദം
(ഭവജനനന്ദി.)

കാമ്യം.

കാവും എന്നുചൊല്ലാൽ എന്നതാണ്. കൃത്യാകൃത്യങ്ങളെ നമുക്കു അനുഭവമാക്കി നമ്മുടെ മനസ്സിന്നു കാവ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശമെന്നു ഗുണമുണ്ടാക്കുകയാകുവാൻ പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കവി കാവ്യത്തിന്നു പ്രധാനമായി എന്തഗുണമാണു ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

അപശബ്ദം.

അപശബ്ദം വരുത്താതെ സംസാരിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നവർ സൂക്ഷ്മത്തിൽ എത്രയൊ ചുരുക്കമാണ്. നീചജാതികളിലും മറ്റു ആദാസന്മാരിലും ഭട്ടതപഃകൂടാതെ സംസാരിക്കുന്നവരില്ലെന്നതാണ് പറയാം. എന്നാൽ അശേഷം അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഈ സാധുക്കൾക്കു ഇങ്ങിനെ വരുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അത്ര അതുതപ്പെടുവാനില്ല. അവരുടെ ഭട്ടതപഃത്തകുറിച്ചു പറഞ്ഞ പരിമതിയെന്നു വളരെ അഭംഗിയും ക്രൂരവുമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കുള്ളതിലധികം അറിവുണ്ടെന്ന കാണിക്കണമെന്നുള്ള ദുരഭിമാനംകൊണ്ടു ചിലകൂട്ടർ വളരെ പരിമാസയോഗ്യമാകുംവണ്ണം ചില അപശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ അല്പം പറയാൻ ഭാവിക്കുന്നത്.

വക്കീൽമാരിൽ പലരെയും ഈ കാര്യത്തിൽ കുറെ അപരാധികളായിട്ടാണു കാണുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും പരിജ്ഞാനമില്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷു വാചകരീതിയെ അനൗചിതകയും സംസ്കൃതപദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ദുരാഗ്രഹംകൊണ്ടു അവർ സംസാരിക്കുന്നതിൽ ഈ വകക്കുറവുകൾ അധികം വരുന്നത്. സാക്ഷിവിസ്താരത്തിൽ “ഈ അറിവു നന്നു ആരാൽകിട്ടി” എന്നചൊടിക്കുന്നവക്കീൽമാര ധാരാളം “അന്യായക്കാരനെക്കണ്ടു ചൊദ്യപ്പെട്ടതിൽ” എന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും കെൾക്കാവുന്നതാണ്. കമ്മത്തിൽക്രിയ വക്കീൽമാരുടെ എടുയിൽസുലഭം. ഈ ജാതി പ്രയോഗം സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ധാരാളവും ഭംഗിയുമാണെങ്കിലും ഭാഷയിൽ അത്ര ഭംഗിയല്ലെന്നൊ ഭംഗിയാണെങ്കിൽ തന്നെയും തെറ്റു കൂടാതെ പ്രയോഗിക്കണമെന്നൊ ഇവർ ധരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. വക്കീൽമാർക്കു “മേനസ്സാക്ഷി” യില്ലെന്ന പറയുന്നതു പലക്കും സമ്മതമായിരിക്കാം. അങ്ങിനെ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു “മേനാ

സാക്ഷി" യാണത്ര. ദൈവഗത്യാ എന്നതിന്നുപകരം ദൈവകൃ
 ത്യാൽ എന്ന പറയുന്നവർ വളരെ ഇല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ പ്ര
 ഥമ ഭൂഷത്തിൽ എന്നുതന്നെ ഒരു പ്രസംഗവുമില്ല. അവരുടെ ഇ
 ടയിൽ അഭിപ്രായമെങ്കിലും ഇല്ലെന്ന പറയുന്നത കുറെ കഷ്ടമായിരി
 ക്കാം. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ അതങ്ങിനെയാണു. എന്തുകാ
 ണെന്നാൽ അവരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായഭിന്നമെന്തെങ്കിലും. അ
 മിതഗുണചരിതങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണവണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന
 താങ്കളുടെവിവിധം" എന്നുതന്നെക്കേതെന്നു അയച്ചിരുന്ന ഒരു
 എഴുത്തിൽ പ്രയോഗിച്ച വക്കീലിനോടു നെരിടുവാൻ യോഗ്യത
 മറാക്കുകപുറമുണ്ടെന്നു സംശയമാണു. എന്നാൽ ശബ്ദം
 ഗി അത്ര ഇല്ലെങ്കിലും അതർത്ഥംഗി അതിലധികം വരുത്തിട്ടുള്ള മ
 ഹാമാരുണ്ടു. അത്രയ്ക്കുവേണ്ടി അത്രയും ഒരു എന്തുളളിത്താ
 ലും ആ ഭാഗംസാക്ഷിക്കുവേണ്ടി ആർക്കും അതിൽ കിടന്ന ആടുന്ന
 പൊലെയും ഇരിക്കുന്നു" എന്നു പ്രയോഗിച്ച വക്കീലിന്റെ കൃതാ
 ത്വത്ത ആരെടു പറയെണ്ടു. എന്നാൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥമെന്താ
 നെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന്നു പുതിയതായി ഒരു മല്ലിനാഥൻപു
 രപ്പെടുന്നതവരെ ജഡ്ജിക്കു വിധിപറയുന്നതിന്നു തരമുണ്ടെന്നു
 സംശയമാണു.

ചക്കിവിട്ടിൽ വെശ്വമാണെന്ന വായനക്കാരെ കെട്ടിട്ടുണ്ടായിരി
 ക്കാം. അവർ സൗന്ദര്യവും കലീനമാണെന്ന അഭിമാനം മാത്രവു
 മുളള കൂട്ടമാണു. ഇവരുടെ വാക്കിൽ ചമൽകാരം ധാരാളമായി കാ
 ണാവുന്നതാണു. അലക്കിയ 'തുണി' ഉടുത്ത അമ്പലത്തിലെക്കു പൊ
 കമ്പൊൾ വഴിയിൽ കിടന്നിരുന്ന 'വസ്ത്രം' ചവട്ടി 'അയ്യല' മായ
 നെത്തുറമ്മയുടെ വർത്തമാനം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ
 കൊച്ചിത്തീരയിൽ ഒരു 'പ്രഭുത്വം' സംബന്ധമുള്ള സ്ത്രീക്കു അത്രപ്ര
 സിദ്ധിയില്ല. അവൾക്കു അയാൾ 'ജഗന്നാഥൻ' മുണ്ടും 'തിമർത്ത്'
 മുണ്ടും ധാരാളമായി കൊടുക്കുന്നുണ്ടത്രെ. അവൾ അമ്പലത്തി
 ൽപോയി 'പ്രദഗക്ഷിണം' ചെയ്തു അകത്തുചെല്ലുമ്പോൾ ശാന്തി
 കാരൻ 'പ്രദഗാസം' കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്ന അവൾ പറയുന്നത ശരി
 യായിരിക്കാം. വാഗ്വൃത്തി ഇത്ര മറാക്കുമില്ലെന്ന ഇവൾ ഉറപ്പാ
 യി ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു. കൊളാമ്പിക്കു കേവലയദളനമ്പി' എന്ന

പറഞ്ഞ ഗംഭീരൻ ഇവളുടെ ഭർത്താവായാൽ ഇവളുടെ കൃതരത്നം തെക്കു പൂത്തിവരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ പ്രവഞ്ചത്തിൽ യോഗ്യതകളെല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടു ആരാണുള്ളത.

വിശേഷവിധിയായ ഈ വകപ്രയോഗങ്ങൾക്കു അവസാനമില്ല. എന്നാൽ പലവകയായിട്ടു കുറെ രസികതപങ്ങളെയുംകൂടി ഇവിടെചെൽ അവസാനിപ്പിക്കാം. ജ്യോതിഷക്കാരന്റെ 'മനസ്സാധിപൻ' പ്രസിദ്ധനാണല്ലോ. ലഗ്നാധിപന്റെ "ഭൃഷ്ടം" എന്നുള്ളത അവർ വക്കീൽമാരെ പഠിച്ചതോ വക്കീൽമാർ അവരെ പഠിച്ചതോ എന്ന അവർ തന്നെ തീർച്ചയാക്കട്ടെ. "തന്ത്രിദികൾ" എന്ന പറഞ്ഞാലെ ശുദ്ധസംസ്കൃതമാവൂ എന്ന പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ട്. "മന്ത്രവാസം" എന്നതന്നെയാണു പറയേണ്ടതെന്ന നിബ്ബന്ധമുള്ളവർ "മന്ത്രവാദം" എന്നപറയുന്നവരെ പരിഹസിക്കുന്നത അതുതമല്ല. "സുലഭത്തിൽ" എന്ന ഇയ്യുടെ സുലഭമായിട്ടു കെട്ടുതുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ഇനി താമസിയാതെ "ഭിച്ഛുഭത്തിൽ" എന്നും കെട്ടുതുടങ്ങും. "അവനൊടും" "അതുകൊണ്ടും" എന്നുതുടങ്ങിട്ടുള്ള രത്നങ്ങളിൽ തൃശ്ശിവപേരൂക്കുള്ള അവകാശത്തെ ഭർത്താ ലപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മറ്റൊരും വ്യവഹാരം കൈണ്ടുവരുമെന്നു തൊന്നുന്നില്ല. നമ്പൂരിമാർ സംസാരിക്കുന്നതിൽ ഭട്ടതപമുണ്ടെന്ന പറയുന്നത ശരിയായിരിക്കുകയല്ല. അവർ അക്ഷരം ചിലവുചെയ്യുന്നതിൽ കുറെ ലുബ്ധന്മാരാണെന്നെയുള്ളു. "ഞോരാച്ച" "ഇരാഴി" മുതലായ പ്രയോഗം കുറെ കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും "അന്യോക്കാര" ഞ്ഞോട പൊരുതുന്നതിന്നു ഇതൊന്നും മരിയാകുമെന്നു തൊന്നുന്നില്ല. അക്ഷരങ്ങൾക്കു സ്ഥലംമാറ്റംകൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കുറെ സാധാരണയുണ്ടു. "മരച്ച" "ചെറുക" "ഭേണക്കൊന്ന" എന്നും മറ്റും പറയുന്നതിൽ വളരെ വൈചിത്ര്യമില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ "കൃതജ്ഞൻ" എന്നു പറയേണ്ടദിക്കിൽ "കൃതജ്ഞൻ" എന്നുപറയുന്നത വലിയകഷ്ടം. "നോറങ്ങാക്കരി" എന്ന ചില പദഭേദികൾ പറഞ്ഞു ബുദ്ധിമുട്ടുന്നതകണ്ടാമ്പൊൾ ശരിയായി പറയുന്നതിന്നല്ലെ കുറെ അദ്ധ്വാനക്കുറവുള്ളതെന്ന സംശയിക്കേണ്ടിവരുന്നു.